Phillis Thompson
Zori De zi în răsărât
Povestiri despre creştini din Asia

Wang Ming Dao – şi soţia lui

Wang Ming Dao nu şi-a văzut niciodată tatăl. Murise înainte de naşterea sa. Murise pentru că se temea. Avea duşmani şi se temea că vor fi cruzi cu el şi-l vor face să sufere. Aşa că tatăl lui Wang Ming Dao s-a sinucis.

Mama lui Ming Dao trebuia să procure hrana pentru ea şi copiii săi şi nu avea bani. Avea câteva camere în curte pe care! c-a dat cu chirie la nişte oameni. Uneori nu i se plătea chirie, şi atunci doamna Wang se supăra foarte tare. Adesea se auzeau certuri prin curte.

Familia Wang era foarte săracă, iar doamnei Wang nu-i plăcea să gătească, aşa că Ming Dao şi sora sa nu au beneficiat de o mâncare bună. Dar Ming Dao îşi iubea mama şi încerca să o ajute. În fiecare zi se ducea să aducă lemne şi cărbune pentru foc, chiar şi după ce a început să meargă la şcoală.

Era un băiat cam încăpăţânat. Dacă credea că ceva era bine, nu lăsa pe nimeni să facă altfel. Dacă credea că ceva era rău, se împotrivea. Dacă credea că un lucru era bun, nu putea vedea nimic rău în el. Dacă credea că un lucru era rău, nu putea găsi nimic bun în el. Odată ce-şi punea un gând în minte, nu-l mai schimba. Avea o voinţă şi o minte puternică.

Dar nu-i plăcea să fie contra altora. Voia să fie văzut bine de ei. Nu dorea să-şi piardă bunul său nume, demnitatea sa. În exterior era exact ca şi ceilalţi băieţi.

Când avea patrusprezece ani, un alt copil de la şcoală i-a devenit prieten. Era mai mare decât Ming Dao, şi Ming Dao îl admira foarte mult. Acest băiat era creştin şi i-a vorbit despre

Dumnezeu, despre rugăciune, despre trăirea unei vieţi bune. Ming Dao a decis că va deveni creştin. A început să citească Biblia în fiecare zi şi să meargă la adunările bisericii. A încetat să înjure şi

încerca întotdeauna să facă ce este bine.

Însă nu era uşor să faci ce e bine. Unii dintre copiii din şcoală proveneau din familii bogate. Aveau mulţi bani de cheltuială pentru lucrurile care le făceau plăcere, şi ceea ce le plăcea era adesea rău. Ming Dao auzea ce vorbeau între ei şi îi vedea ce făceau, aşa că a început să se îngrijoreze. Ei erau un exemplu negativ pentru ceilalţi elevi şi îi influenţau şi pe alţi băieţi pe drumuri greşite.

„Cineva trebuie să-i oprească să facă aceste lucruri", şi-a spus el. Ştia că nu-i poate opri el însuşi, aşa că a vorbit cu profesorul şi i-a cerut lui să-i oprească. I-a povestit ce făceau băieţii în şcoală.

Răspunsul profesorului însă l-a şocat:

„Dacă-i dăm afară pe aceşti băieţi vom pierde banii, taxele pe care ei ni le plătesc", a spus el. „Nu ne putem permite să fim prea severi cu ei. Fără banii lor, ne-ar fi imposibil să întreţinem şcoala".

Ming Dao s-a supărat foarte tare. El a ţipat la profesor:

„Cum puteţi numi această şcoală creştină dacă permiteţi aceste lucruri rele în ea? Ar fi mai bine s-o închideţi!" El a strigat aşa de tare încât unul din băieţi l-a auzit. S-a dus şi I-a spus şi celorlalţi, şi din acel moment Ming Dao a devenit foarte nepopular. Băieţii îl criticau şi râdeau pe seama lui. Dacă făcea vreo greşeală sau comitea un rău cât de mic, îl numeau ipocrit. Avea duşmani peste tot. Acestea au fost timpuri foarte nefericite pentru el, dar care l-au ajutat să devină foarte atent, să se comporte corect şi să facă doar ce e bine.

Când avea douăzeci de ani a primit o slujbă ca profesor într-o şcoală ce se găsea la o depărtare de o sută de mile de casă. Pe atunci începuse să se simtă descurajat şi trist tot timpul. Pe de o parte se îngrijora pentru ochii săi. Avea probleme cu vederea. Şi mai era ceva.

Cei mai mulţi dintre creştinii pe care îi cunoştea, nu duceau o viaţă bună. Se părea că nu exista nicio diferenţă între vieţile lor şi cele ale necreştinilor. Toţi doreau să câştige bani, să-şi trăiască viaţa după bunu Hor plac, bucurându-se cât mai mult de plăcerile ei trecătoare. Nu spuneau întotdeauna adevărul. Ming Dao era foarte mânios când îi vedea duminica la biserică făcând pe sfinţii, în timp ce modul lor de viaţă din timpul săptămânii nu era cel al unui sfânt. Se simţea descurajat şi nu ştia ce să facă.

În acel timp a venit un nou profesor la şcoala în care învăţa el. Într-o discuţie, acest profesor a vorbit despre păcat şi a afirmat că păcatul se afla în fiecare dintre oameni.

Ming Dao s-a enervat, deşi nu a lăsat să se vadă starea lui. „Nu există păcat în mine!", se gândea el. „Am o viaţă bună, morală, citesc Biblia în fiecare zi, mă rog, dau bani la biserică, fac tot ce ar trebui să facă un creştin". Dar apoi noul profesor a vorbit despre păcatele inimii, ca mândria de exemplu.

„Unii creştini sunt foarte serioşi şi lucrează din greu pentru Domnul. Ei consideră că o fac spre gloria lui Dumnezeu, dar în realitate o fac spre gloria lor înşişi. Ei se cred mai buni decât alţi oameni. Sunt orgolioşi, mândri. Şi mândria e păcat".

Când a rostit acestea, Ming Dao a simţit ceva ca o săgeată străpungându-i pieptul. Mândria! El era mândru de el însuşi, mândru de viaţa sa morală, mândru de lucrul său pentru Domnul. Se credea un creştin mai bun decât ceilalţi. Păcatul său era mândria.

S-a dus în camera sa, a îngenuncheat şi a început să se roage. A început să înţeleagă că Dumnezeu priveşte faptele oamenilor, dar se uită şi la gândurile oamenilor. Pentru Dumnezeu, ceea ce gândesc oamenii e la fel de important ca şi ceea ce fac ei. Ming Dao şi-a adus aminte la ce se gândea în trecut şi s-a simţit ruşinat.

Pe măsură ce se ruga îi era tot mai ruşine. Şi-a dat seama că nu era mai bun decât alţi oameni. În exterior apărea mai bun, dar în inima sa nu era cu nimic mai bun. Aşa că s-a rugat ca Dumnezeu să-l ierte. I-a cerut lui Dumnezeu să-i scoată mândria şi păcatele din inimă. El nu o putea face singur.

El nu o putea face singur! Nu-şi putea spăla şi curăţa inima de păcate, de mândrie. Dar şi-a amintit că Domnul Iisus Cristos şi-a dat viaţa pentru a ne salva de păcat. „Sângele lui Iisus Cristos, Fiul lui Dumnezeu, ne curăţeşte de orice păcat". Când s-a ridicat de pe genunchi în acea noapte a ştiut că mândria i-a fost îndepărtată din inimă şi acesta a fost lucrul cel mai important care i s-a întâmplat vreodată. De atunci a continuat să trăiască o viaţă morală şi să lucreze pentru Dumnezeu, dar fără să mai fie mândru.

Ming Dao a făcut întotdeauna ce a crezut el că e bine, chiar dacă

prin asta însemna să se împotrivească autorităţilor. De aceea şi-a pierdut slujba la şcoală. Decisese să se boteze într-un râu şi autorităţile şcolii nu au aprobat această hotărâre. Există două moduri de a fi botezat. Unul e de a fi stropit cu apă pe cap. Celălalt e prin scufundare în apă.

Obiceiul în şcoală era de a fi stropit cu apă pe cap. Ming Dao a spus că Iisus a fost botezat în râu, fiind scufundat în apă. Acesta, a spus el, e modul în care ar trebui să se facă botezul. Era foarte sigur de asta. Dar conducerea şcolii nu a fost de acord. I s-a spus că dacă vrea să fie botezat în apă, va trebui să părăsească şcoala. Ming Dao a fost sigur că Dumnezeu îl vrea botezat în râu, aşa că a părăsit şcoala. Cinci dintre studenţi au plecat împreună cu el.

În ziua următoare ei au fost botezaţi în râu. Apoi omul care i-a botezat a venit şi a predicat. Le-a spus să strige: „Aleluia! Aleluia! Aleluia!" pentru câteva minute fără oprire. S-a rugat ca ei ca să fie umpluţi cu Duhul Sfânt. Ming Dao s-a rugat împreună cu ceilalţi timp de câteva ore, dar nu a simţit nimic deosebit. Era bucuros că fusese botezat în râu, dar era destul de nesigur asupra celor întâmplate după aceea.

Apoi s-a întors acasă şi a povestit mamei şi surorii sale ce a făcut. A crezut că ele se vor bucura să-l vadă dar nu a fost aşa.

„Te-ai comportat nebuneşte", au spus ele. „Ţi-ai pierdut slujba şi posibilitatea unei cariere strălucite". Toţi ceilalţi cunoscuţi gândeau la fel şi i-au spus chiar că e bolnav mintal.

Ming Dao era foarte nefericit. Toată lumea credea că el a greşit, aşa că nu-i plăcea să iasă şi să se întâlnească cu oamenii. Mătura, spăla şi gătea prin casă, dar mama sa îi spunea că nu asta se cuvine să facă un profesor. El trebuia să-şi găsească o slujbă mai potrivită.

Într-o dimineaţă ea i-a spus: „Ming Dao, cred că diavolul te înşală. Noaptea trecută când mă rugam pentru tine, am auzit dintr-odată o voce zicând: „Patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi în pustie".

Amândoi citiseră din Biblie despre ispitire. Domnul Iisus fusese ispitit de diavolul timp de patruzeci de zile şi nopţi în pustie. Ming Dao şi-a dat dintr-odată seama că diavolul îl ispitea făcându-l să se

îndoiască de Dumnezeu în mintea sa.

El se gândise: „De ce mă lasă Dumnezeu să am aşa o viaţă nefericită? Eu l-am ascultat pe Dumnezeu botezându-mă în râu, şi acum nu mai am slujbă. De ce nu mă ajută Dumnezeu? Dumnezeu nu e bun şi iubitor, ci aspru şi crud!" Aceste gânduri veneau de la diavolul.

Ming Dao şi-a adus aminte că Iisus l-a învins pe diavolul folosindu-se de Cuvântul lui Dumnezeu. Cuvântul lui Dumnezeu – Biblia. A decis să o citească mai mult şi să o studieze mai atent. Atunci şi el va putea să-l învingă pe diavolul.

Un verset din Biblie (1 Corinteni 10: 13) l-a ajutat în mod special. El spune că dacă cineva crede în Dumnezeu, Dumnezeu nu va permite ispitirea peste puterile credinciosului. Spune că Dumnezeu va pregăti şi modul de a ieşi din încercare.

Ming Dao şi-a dat seama că dacă studiază Biblia poate să scape de ispitirile diavolului. Începând din acel moment, a citit-o şi a studiat-o mai mult ca oricând înainte.

Într-o zi Ming Dao a primit o scrisoare care l-a bucurat foarte mult. Era de la un vechi prieten care auzise că Ming Dao ar fi bolnav mintal, dar nu crezuse. Ming Dao a plecat să-l întâlnească şi cei doi au discutat îndelung.

„Tu nu eşti bolnav mintal", a spus prietenul său. „Eu cred că Dumnezeu te-a binecuvântat. Vreau ca tu să predici în biserica mea". Era prima dată când Ming Dao a predicat într-o biserică, şi acest fapt a însemnat totodată un punct de răscruce al vieţii sale. I s-a cerut să meargă înapoi la biserică şi să predice din nou pentru câteva zile. Cu timpul ei a devenit cunoscut ca un curajos predicator al Cuvântului lui Dumnezeu şi a fost invitat şi în alte biserici.

A devenit de asemenea cunoscut ca scriitor. A scris câteva broşuri despre viaţa şi credinţa creştină – în ultimii ani revistele şi broşurile sale au devenit cunoscute în toată China.

În această perioadă, când Ming Dao avea încă înjur de douăzeci de ani, el a devenit fondatorul unei biserici care mai târziu a ajuns foarte cunoscută în Peking. A început-o chiar în camera sa din curtea mamei sale. Oamenii veneau să-l vadă acolo, să se roage şi să studieze Biblia. La început veneau doi sau trei, dar când numărul lor a crescut, o

binecunoscută doamnă creştină i-a invitat să se adune în casa ei. Apoi a fost închiriată o sală. În final s-a construit şi biserica Tabernacolul Creştin.

Dar înainte ca acestea să se fi întâmplat, Ming Dao a întâlnit-o pe Debra.

Hangjou e cunoscut ca cel mai frumos loc din Sudul Chinei. Ming Dao nu fusese acolo niciodată, aşa că a decis să meargă pentru o scurtă vacanţă. Era foarte obosit şi avea nevoie de odihnă. Un prieten l-a prezentat Pastorului Liu, aşa că a stat în casa acestuia pentru câteva zile, predicând şi în biserica lui.

Pastorul Liu avea o fată la vârsta adolescenţei, dar Ming Dao nu o vedea deseori. Credea despre ea că e doar un copil.

S-a întors la Peking, dar după scurt timp a fost invitat din nou la Hangjou pentru a predica la câteva adunări.

A doua zi s-a întâmplat ceva neaşteptat. Fiica Pastorului Liu a cântat la orgă în timpul adunării, şi Ming Dao a observat-o pentru prima dată. Nu arăta deloc ca un copil, aşa cum stătea la orgă. Era înaltă, părul ei era bine împletit, purta o rochie lungă. El a realizat că ea era de fapt o tânără femeie. Şi a început să se gândească… şi să se roage…

Familia Liu era fericită, avea mulţi prieteni. În curtea unde Ming Dao trăia cu mama şi cu sora sa, erau certuri frecvente cu ceilalţi oameni care locuiau acolo. În casa Liu nu existau certuri şi Ming Dao s-a simţit foarte fericit acolo. Şi a continuat să se gândească şi să se roage pentru Debra.

Înainte de reîntoarcerea la Peking el a vorbit cu o femeie creştină mai în vârstă despre sentimentele lui, şi acesta a jucat rolul de intermediar între el şi părinţii Debrei.

„Aţi fi de acord ca fiica dumneavoastră să se căsătorească cu domnul Wang Ming Dao?", a întrebat ea.

Ei nu au răspuns imediat. Doreau să afle mai multe despre el, şi voiau să ştie şi dacă Debra însăşi îl dorea ca soţ., Când au întrebat-o, ea a spus: „Ceea ce Tatăl meu Cel Ceresc vede a fi bun, e bun".

Ei au înţeles. Nu răspunsese „Nu", deci asta însemna că voia.

Ming Dao şi Debra s-au logodit oficial, dar s-au văzut foarte

puţin în următorii doi tsau trei ani. S-au căsătorit în august 1928. El avea 28 de ani, iar ea nouăsprezece. După o scurtă lună de miere şi un tur de predici, a dus-o înapoi în casa mamei sale din Peking. Ming Dao s-a aşteptat la un călduros bun-venit când a sosit cu tânăra sa soţie, dar a fost şocat să vadă că mama şi sora sa nici nu au zâmbit măcar. Nu au fost încântate să-i vadă.

„Noi am cinat deja", a spus mama sa. „Voi doi n-aveţi decât să vă pregătiţi singuri mâncarea". Apoi a ieşit afară. Nu era nimic pregătit pentru ei. Aşa că în prima seară în casa lor au fost nevoiţi să mănânce la o cantină locală.

Ming Dao a fost profund afectat, dar pentru Debra a fost încă şi mai rău. Ea ştia că nu e dorită ca noră sau ca şi cumnată. Nu mai fusese niciodată în Peking şi deci nu avea prieteni aici. Din cauză că vorbea cu accent sudic, părea diferită de ceilalţi. A încercat să le mulţumească pe soa/ia şi cumnata sa, dar ele o tratau ca pe o străină ce nu era binevenită.

Şi-a pierdut ea credinţa? Deşi plângea adesea, nu s-a îndoit niciodată de Dumnezeu. „El e tatăl meu Ceresc care mă iubeşte şi cred că are un scop bun cu mine în tot ceea ce mi se întâmplă", se gândea ea. Încrederea sa în Dumnezeu nu s-a schimbat niciodată.

Ming Dao însuşi nu ştia ce să facă. îşi iubea foarte mult mama, şi îl durea să vadă că ea nu mai avea încredere în el. „El are o soţie. Nu mai are nevoie de mama sa acum", îşi spunea ea cu amărăciune. Sora sa era şi mai rea, câteodată chiar ţipa la ei.

El era uimit să vadă comportamentul soţiei sale. Nu s-a plâns niciodată, ci încerca să se ţină departe de cumnata sa, când aceasta nu era bine dispusă. „Trebuie să locuim împreună. La ce mi-ar folosi dacă m-aş certa cu ea?", spunea Debra.

Au locuit în aceeaşi curte timp de aproape zece ani. Apoi, în 1937, Tabernacolul Creştin a fost deschis şi Ming Dao, Debra şi micuţul lor fiu s-au mutat, în sfârşit, în propria lor casă.

În acelaşi an armata japoneză a intrat în oraş.

Numele lui Wang Ming Dao a devenit bine-cunoscut printre creştinii din Peking şi din multe alte părţi ale Chinei în acea perioadă. El era cunoscut ca unul care predica întru totul Evanghelia lui Iisus

Christos. Pe o piatră mare albă din colţul Tabernacolului Creştin se aflau scrise cuvintele:

A fost rănit pentru păcatele noastre.

A înviat din nou dintre cei morţi.

A fost deja ridicat la ceruri.

Va veni din nou ca să ne ducă şi pe noi.

Ming Dao vorbea cu claritate şi putere. În acea vreme existau predicatori în Peking care nu credeau Biblia. Ei predicau mesaje care sunau bine, dar nu erau adevărate. Ming Dao s-a ridicat public împotriva lor, de aceea ei i-au devenit duşmani.

El insistase întotdeauna ca cei ce cred în Iisus să trăiască o viaţă de sfinţenie. Refuza să boteze pe cineva care nu îşi schimbase complet modul de viaţă, renunţând la orice era rău. La fel ca Ioan Botezătorul, le cerea oamenilor *să se pocăiaacă şi să înceteze să mai facă răul*. Dacă ei nu puteau dovedi aceasta, el refuza să-i boteze.

A fost bine cunoscut şi ca scriitor. A scris câteva broşuri, dar cea mai importantă era revista „*Viaţa Spirituală*". Era tipărită de patru ori pe an, primăvara, vara, toamna şi iarna. A continuat scrierea ei până într-o zi din 1939, când a primit o scrisoare de la autorităţile japoneze. Spuneau că va trebui să includă patru proverbe japoneze în următorul număr al revistei.

„Cum aş putea include un proverb necreştin în revista „*Viaţa Spirituala*"! s-a gândit el. S-a rugat şi a discutat cu prietenii săi despre aceasta. El ştia că dacă va refuza să se supună autorităţilor japoneze va fi pedepsit. Era posibil să fie chiar trimis la închisoare.

„Încetează tipărirea revistei", i-au spus prietenii. „Dacă nu mai tipăreşti revista, nu vei mai avea necazuri cu japonezii pentru că nu le-ai inclus proverbele".

„Dar Dumnezeu mi-a spussă scriu revista „*Viaţa Spirituală*", a zis el, „şi Dumnezeu nu mi-a spus să mă opresc să fac aceasta". Apoi s-a dus la Debra.

Ajunsese să o cunoască deja foarte bine. Ea avea o inimă foarte bună, dar uita repede şi nu era prea dibace. Nu citea mult şi nu o interesau afacerile. Nu părea a fi genul de persoană capabilă de a sfătui cu înţelepciune în această problemă, dar Ming Dao învăţase că adesea

ea avea răspunsul la chestiuni dificile.

„Să tipăresc „*Viaţa Spirituală*" ca de obicei *fără* a include proverbele japoneze?", a întrebat el.

Ea l-a privit şi a spus: „Eşti gata să fi arestat şi să mergi la închisoare?" Apoi a adăugat: „Dacă nu eşti pregătit să suferi, nu o face".

„Sunt gata", a răspuns el şi amândoi ştiau că el era serios când. spunea aceasta.

„Alunei tipăreşte revista aşa după cum Dumnezeu ţi-a spus să o faci". „Şi nu pune proverbele japoneze".

Aşa a şi făcut – şi nu s-a întâmplat nimic! Autorităţile japoneze nici măcar nu l-au interogat. „*Viaţa Spirituală*" a fost tipărită regulat după aceea, fără niciun necaz. Timpul suferinţelor lui Wang Ming Dao nu sosise încă.

În *1945* japonezii au fost înfrânţi şi în următorii trei sau patru ani creştinii din China au beneficiat de o mare libertate. Apoi, în 1949, comuniştii chinezi au câştigat controlul şi au început necazurile pentru creştini. Multe biserici au fost închise şi mulţi creştini au fost arestaţi, aruncaţi în închisoare, omorâţi. Wang Ming Dao a continuat să predice întru totul Evanghelia Lui Iisus Christos, dar ştia că e în pericol.

La începutul lui august 1955 a predicat în Tabernacolul Creştin pentru ultima oară. La miezul nopţii a intrat poliţia în casa lui, l-a legat pe el şi pe Debra şi i-a dus la închisoare. Timpul suferinţelor venise.

A fost mai rău decât se aşteptau ei. Au fost interogaţi ore în şir până când nu mai erau capabili să gândească. L-au avertizat că va avea mult de suferit dacă nu va fi de acord cu comuniştii, care spun că nu există Dumnezeu. Apoi i-au spus că soţia lui e bolnavă în închisoare. „Ce se va întâmpla cu ea dacă nu voi face ce-mi cer comuniştii?", se gândea el.

În final el a acceptat să facă ce voiau ei. A spus că se îndoia de Dumnezeu. A scris o „confesiune", spunând că ceea ce a crezut el în trecut era greşit. A acceptat să predice ceea ce comuniştii i-au cerut să predice. La sfârşitul lui septembrie a fost eliberai din închisoare şi a ajuns din nou acasă împreună cu Debra.

Dar nu a ţinut mult. Era atât de nefericit încât se plimba pe străzi strigând: „Sunt Petru! Sunt Petru!" (Când Domnul Iisus a fost

arestat, ucenicul Său, Petru a zis: „Nu-L cunosc! Nu-L cunosc!" După aceea Petru a fost atât de ruşinat încât a plâns cu amar). Ming Dao a simţit ceea ce a simţit şi Petru. îi era ruşine. Ştia că ceea ce a spus şi a scris nu era adevărat. El *credea* în Dumnezeu. Nu dorea să predice nimic altceva în afară de Evanghelia lui Iisus Christos.

În final le-a spus autorităţilor comuniste că ceea ce spusese şi scrisese nu era adevărat. A declarat că el trebuie să i se supună lui Dumnezeu şi nu oamenilor.

A fost arestat din nou, şi Debra împreună cu el. Când au apărut în faţa judecătorilor, lui Ming Dao i s-a spus că va trebui să rămână în închisoare până la sfârşitul vieţii. Debra va fi închisă pentru cincisprezece ani.

Când Ming Dao a mers înapoi la închisoare, era încă adânc ruşinat. Toată viaţa urâse minciuna. Vorbise de atâtea ori cu putere de partea adevărului. Şi totuşi la examenul acesta el a minţit. Acum simţea că nu mai există speranţă pentru el.

Într-o zi, în celula întunecată şi-a amintit câteva cuvinte pe care le citise de multe ori în Biblie, în Mica 7: 7 – 9: „Eu însă voi privi spre Domnul. Îl voi aştepta pe Dumnezeul mântuirii mele: Dumnezeul meu mă va asculta… Căci chiar dacă am căzut, mă voi scula iarăşi; chiar dacă stau în întuneric, totuşi Domnul este lumina mea. El mă va scoate la lumină…"

Acesta a fost cuvântul din partea lui Dumnezeu în necazul său. El ştia că a căzut. Nu a fost drept cu Dumnezeu, dar Dumnezeu va fi drept cu el. Treptat credinţa sa a devenit mai puternică. Deşi a. suferit în închisoare, scria într-o scrisoare: „Sunt foarte bine şi fericit. Toate lucrurile lucrează împreună spre bine. Înveseleşte-te! Eu sunt mult mai preţios decât vrăbiile!" îşi amintise cuvintele Domnului Iisus când a spus: „Sunteţi cu mult mai de preţ decât vrăbiile!"

Nu a rămas în închisoare tot restul vieţii sale. În 1980 a fost eliberat. Într-o casă micuţă de pe o străduţă din Shanghai a întâlnit-o din nou pe Debra. În sfârşit erau încă o dată împreună. Fuseseră despărţiţi douăzeci şi trei de ani şi totuşi se înţelegeau bine unul pe altul.

Un vizitator de peste mări a observat aceasta când le-a făcut

într-o zi o vizită. Cum discutau ei împreună, l-a întrebat pe Ming Dao despre suferinţele lui din închisoare. Ming Dao a început să-i povestească, şi deodată Debra a spus: „Încetează!"

Ming Dao s-a oprit şi a privit-o. Ea a continuat „E mai bine să uităm aceste lucruri. Spune-i doar cum te-a ajutat Cuvântul lui Dumnezeu".

Ming Dao a zâmbit. Ea avea dreptate. S-a întors spre vizitatorul său şi a continuat să vorbească – nu despre ce i-au făcut în închisoare, ci despre Cuvântul lui Dumnezeu.

Sadhu Sundar Sing – care nu a putut uita Tibetul

Sundar se plimba Ungă mama sa de-a lungul câmpiei Pujab spre pădure. Era ziua lui de naştere şi se-simţea foarte emoţionat. Mergea să-l vadă pe *sadhu* pentru arecita ceva din ce învăţase. Spera că-şi va aminti totul şi că *sadhu* va fi mulţumit de el.

Sadhu purta o robă lungă, galbenă şi locuia în pădure. Locuia singur, pentru că voia să fie cu Dumnezeu. Credea că va fi mai aproape de Dumnezeu dacă trăieşte singur.

Mama lui Sundar s-a gândit adesea la Dumnezeu. Voia să-l găsească. De aceea mergea de două ori pe lună în pădure să-l vadă pe *sadhu*. Ştia că *sadhu* e un om bun, şi spera că o va ajuta să-L găsească pe Dumnezeu. Întotdeauna îl lua şi pe Sundar cu ea, pentru că dorea ca şi el să-L cunoască pe Dumnezeu.

Sadhu era un om bătrân, şi l-a ascultat pe micul băiat cu amabilitate. „Bine!", a zis el. Apoi. i-a pus câteva întrebări.

„Spune-mi, Sundar, cum putem noi să-L mulţumim pe Dumnezeu?"

„Supunându-ne legilor învăţate de la părinţii noştri", a răspuns Sundar.

„Bine! mai e vreun mod de a-L mulţumi pe Dumnezeu?"

„Îl mulţumim pe Dumnezeu când ne gândim la El. îi plăcem dacă nu vrem să fim bogaţi, dacă nu căutăm să avem mulţi bani. îi facem plăcere lui Dumnezeu când suntem săraci, şi trăim singuri, departe de alţi oameni. îl mulţumim pe

Dumnezeu când încercăm să-L găsim, aşa cum fac *sadhu*".

„Copilul a răspuns foarte bine", a zis *sadhu* mamei lui Sundhar.

Apoi i-a spus ceva ce a încântat-o foarte mult: „Poate şi el va ajunge *sadhu* într-o zi".

El nu putea şti ce se va întâmpla în viitor. Nu ştia că acest băieţel va ajunge cel mai faimos *sadhu* din lume. Nu ştia că oameni din America, Europa, Australia cât şi din India vor căuta să-l vadă şi să-l audă.

Nici mama lui Sundar nu ştia aceasta, dar a continuat să se gândească la cuvintele lui *sadhu* în drum spre casă. Sundar s-a gândit şi el la aceasta. Poate că într-o zi va purta o robă lungă, galbenă şi va trăi singur în pădure.

Mama lui Sundar spera că el va deveni *sadhu*, dar tatăl lui Sundar nu dorea aceasta. Tatăl său era mândru că e un Sikh, că era supranumit Singh şi că era proprietar de pământ. Voia ca fiul său să fie un bun Sikh şi să aibă succes în afaceri. Hotărâse să-l trimită la şcoală, pentru a putea fi bine educat. Şcoala guvernamentală era la o depărtare de trei mile, dar nişte creştini deschiseseră o şcoală mult mai aproape, aşa că Sundar s-a dus acolo.

Nu i-a plăcut. Nu-i plăcea să citească Biblia şi să tot audă despre Dumnezeul creştinilor. îl enerva.

„Eu sunt un Sikh", se gândea el. „De ce trebuie să citesc în fiecare zi Biblia creştinilor? Cărţile noastre Sikh şi Hindu sunt lot aşa de bune". Câteodată încerca să se certe cu profesorii. Ei susţineau că el era un student foarte dificil.

Apoi mama sa a murit. A fost cea mai mare durere care l-a încercat vreodată. Mama sa era moartă! O iubea mai mult decât orice, şi acum ea nu mai exista!

Nefericirea l-a făcut mai dificil decât era înainte. îi ura în special pe creştini. Uneori arunca cu pietre în ei, când îi vedea predicând prin pieţe. Apoi într-o zi a făcut un gest foarte sfidător. A cumpărat un Nou Testament şi le-a zis colegilor săi de şcoală: „Haideţi să vă arăt ce trebuie să facem cu această carte".

Ei l-au urmat şi în cartea casei sale, el a aprins un foc. Apoi a început să rupă paginile Noului Testament şi să le arunce în foc. Prietenii făceau galerie. Sundar se emoţionase şi continua să arunce paginile pe foc.

Tatăl său a auzit zgomotul şi a venit să vadă ce se întâmplă. Nu a fost deloc încântat. „Te porţi ca un om nebun", i-a zis lui Sundar. „Asta e o carte religioasă. Ştim că nu e una din cărţile noastre Sikh, dar e cartea religioasă a creştinilor. De ce rupi şi arzi o carte religioasă? Trebuie să fii nebun!"

Sundar nu ştia de ce îi ura pe creştini şi cartea lor sfântă Biblia. Ştia doar că e mânios şi voia să se lupte cu ei. Se simţea şi nefericit. Se gândea la mama sa, şi la dorinţa ei arzătoare de a-L găsi pe Dumnezeu. Şi el voia să-L găsească pe Dumnezeu. Unde era oare?

Trei zile după ce arsese Noul Testament, Sundar s-a trezit în timpul nopţii şi a început să se roage. „Oh, Doamne!", a zis el. „Dacă există Dumnezeu, lasă-mă să-L văd! Lasă-mă să-L cunosc!"

A decis că dacă nu se va întâmpla nimic, dacă Dumnezeu nu-L va asculta, se va sinucide. Ştia ce avea de făcut. La ora cinci în fiecare dimineaţă trenul expres spre Ludhiana trecea prin staţia de lângă casa lui. Dacă Dumnezeu nu-i va apărea, s-a hotărât să se arunce în faţa trenului şi să-şi curme astfel viaţa.

A continuat să se roage, nenorocit şi disperat. Timpul trecea. În mai puţin de o oră trenul va trece prin faţa casei. „Oh, Doamne, dacă există vreun Dumnezeu…" Se ruga nerăbdător, cu ochii închişi, dar nu a auzit nimic.

Când şi-a deschis ochii, a fost suprins să vadă lumină în camera sa. Afară era peste tot întuneric, dar în camera lui era lumină, şi devenea tot mai strălucitoare. Apoi, când s-a uitat, a văzut că era Cineva în lumină. A ştiut imediat cine era. Nu-L văzuse niciodată pe Iisus Cristos, dar a ştiut că Iisus era Cel care stătea acolo în lumină. Şi L-a auzit vorbindu-i.

Iisus îi vorbea, spunându-i: „De ce mă răneşti în permanenţă?". Vorbea în limba Hindustani, şi Sundar înţelegea fiecare cuvânt. „De ce continui să mă răneşti? Eu am venit să te salvez". Nu vorbea cu supărare. Îl privea pe Sundar cu dragoste. „Am venit ca să te salvez".

Sundar a îngenuncheat în faţa Lui şi a închis ochii. Toată suferinţa lui trecuse. Era mai fericit ca oricând. Ştia acum că Dumnezeu i-a ascultat rugăciunea, şi că Iisus era Dumnezeu. Când şi-a deschis ochii lumina trecuse şi nu L-a mai putut vedea pe Iisus, dar ştia că Iisus

trăieşte, că Iisus e Dumnezeu şi că Iisus îl iubeşte.

Era atât de fericit şi de emoţionat, încât a vrut să-i povestească totul tatălui său. Era încă întuneric, dar a alergat în camera tatălui său şi l-a trezit din somn.

„Tată, trezeşte-te! L-am văzut pe Iisus Christos! E viu! Am devenit creştin!"

„Ce tot spui?", a replicat tatăl său uimit. „Doar în urmă cu trei zile ardeai Biblia creştinilor, şi acum pretinzi că eşti creştin. Eşti prea emoţionat. Ai visat. Du-te înapoi în pat. Vreau să dorm".

Dar Sundar ştia că nu visase. El îl văzuse pe Iisus Cristos, şi Iisus Cristos îi vorbise, şi totul era acum altfel. Totul se întâmplase în câteva minute, dar i-a schimbat viaţa.

După ani de zile, vorbind în adunări imense, cu sute de oameni ce-l ascultau, le-a spus ce se întâmplase în acea noapte. „Cristosul cel Viu mi-a dat pacea Sa, pe care de atunci o am tot timpul. În acel moment am hotărât să-L urmez şi să-L servesc cât voi trăi".

Sundar a descoperit în curând că nu e uşor să-L urmezi pe Iisus. Tatăl său şi întreaga sa familie erau împotriva lui. Ei doreau ca el să rămână un Sikh.

„Nu pot rămâne Sikh, pentru că eu cred în Iisus" le-a spus el. Pentru a dovedi că îşi dă seama cu adevărat de ce spune, a luat o foarfecă şi şi-a tăiat părul. Bărbaţii Sikh îşi lasă părul lung. Când Sundar şi-a tăiat părul, a dovedit că nu mai aparţine religiei Sikh.

Tatăl său s-a supărat foarte tare. „Ai căzut în dizgraţia familiei Singh", a zis el. „Nu mai poţi trăi în casa mea. Nu mai eşti fiul meu de acum încolo". Şi l-a dat afară din casă.

Sundar şi-a petrecut noaptea aceea de iarnă sub un copac. Avea doar hainele de pe el şi îi era groaznic de frig. îi era foame şi sete. Dar avea Noul Testament cu el şi era fericit. A mărturisit adesea după aceea: „Îmi amintesc minunata pace şi bucurie pe care o simţeam, pentru că Salvatorul meu era în mine. A fost prima mea noapte în ceruri".

A doua zi a decis să se ducă la creştinii americani pe care îi cunoştea. Ei locuiau într-un oraş aflat la o sută cincizeci de mile depărtare. Avea destui bani pentru a-şi cumpăra un bilet de tren şi

când a sosit acolo, ei l-au dus în casa lor. „Vreau să fiu botezat ca şi creştin”, le-a zis el.

„Dar n-ai decât cincisprezece ani”, au zis ei: „Vei avea multe necazuri dacă te botezi acum. Oamenii vor spune că eşti prea tânăr pentru a şti ce faci. îi vor blama pe creştini, şi vor susţine că ei te-au luat din familia ta. Aşteaptă până la şaisprezece ani. Atunci vei fi bărbat şi vei putea decide singur ce să faci”.

Sundar a fost de acord să aştepte, şi prietenii săi i-au aranjat să meargă şi să locuiască în Sabathu. Sabathu era în munţi, în afara ţinutului Simla, aproape de nişte păduri de pin. Aici Sundar a putut trăi în linişte. Avea timp pentru rugăciune şi pentru citirea Bibliei, şi pentru meditaţie. Uitându-se spre sud-vest vedea câmpiile Panjab, cu sutele de sate de acolo. Privind spre nord-est zărea minunaţii munţi acoperiţi de zăpadă ai Himalayei.

Cum se plimba prin pădurea de pini de lângă Sabathu se gândea la aceşti munţi şi la ţara din spatele lor – Tibetul. Ştia foarte puţin despre Tibet. Câteodată vedea comercianţi ţi-betani, vânjoşi şi cheli, cum veneau prin pieţe. Veneau prin trecătorile muntoase când se topea zăpada pentru a-şi vinde mărfurile în India. Tibetanii coborau în India, dar puţini erau cei ce mergeau în Tibet. Era o ţară misterioasă, separată de restul lumii de munţi. „O ţară închisă”, o numeau oamenii. Spuneau că era închisă Evangheliei lui Iisus Christos. Cum puteau oamenii Tibetului cunoaşte despre El dacă nu mergea nimeni să le spună?

„Eu trebuie să merg acolo într-o zi”, şi-a zis Sundar.

Sundar a fost botezat ca şi creştin în ziua în care împlinea şaisprezece ani. Acum nu mai era copil şi trebuia să hotărască că avea de făcut. îşi amintea de mama sa şi de bătrânul *sadhu* din pădure care îi spusese: „Poate că într-o zi va deveni *tadhu*”. Sundar nu dorea să fie ca unii dintre *tadhu* pe care îi cunoştea. Nu toţi erau ca bunul şi bătrânul *tadhu* care locuia singur în pădure. Unii erau murdari şi mergeau din loc în loc cerşind. Alţii nu mâncau cu zilele şi zăceau pe paturi de cuie. Credeau că făcând aceste lucruri puteau deveni mai buni. Sundar nu voia să fie ca ei, dar voia să fie *tadhu*.

„Voi fi un *tadhu* creştin”, a zis el. „Voi fi ca discipolii lui Iisus,

după ce i-a trimis în lume să predice". Aşa că şi-a pus o robă lungă, galbenă şi a coborât în câmpiile Indiei. Nu a luat bani. O pătură şi un Nou Testament a fost tot ce avea.

„Mergeţi!" a zis Iisus ucenicilor Săi. „Vă trimit ca pe nişte miei în mijlocul lupilor. Nu luaţi pungă, nici traistă"... Sundar a urmat aceste porunci.

El mergea din sat în sat pentru a spune oamenilor despre Iisus, Salvatorul lumii. Unii îl ascultau şi îi dădeau să mănânce. Alţii se mâniau când aflau că nu e un *tadhu* obişnuit şi îl dădeau afară. Uneori trebuie să doarmă sub cerul liber, pentru că nimeni nu-l invita în casă.

Câteodată se afla în mare pericol. Într-o noapte a dormit într-o colibă deschisă din jungia şi când s-a trezit a zărit ceva întunecat pe pământ lângă el. Era un şarpe uriaş, o cobra, încolăcită şi adormită. Foarte încet, Sundar s-a strecurat afară fără să o trezească. Ştia că o singură înţepătură a cobrei l-ar fi omorât.

În marea majoritate a timpului călătorea singur, dar 18

timp de câteva luni a avut un însoţitor american. Provenea dintr-o familie foarte bogată, dar dorea să-L servească pe Dunine/eu la fel ca Francis de Assisi. Sundar nu auzise niciodată de Francis de Assisi, aşa că prietenul american i-a istorisit povestea acestuia.

Assisi e în Italia, şi Francis s-a născut acolo cu opt sute de ani în urmă. Tatăl său era bogat, aşa că Francis avea o mulţime de bani de cheltuială.

Era un tânăr popular, şi lumea îl plăcea, iar el făcea doar ce dorea. Dar pe la douăzeci şi doi de ani a început să se gândească la Dumnezeu. Într-o viziune, Dumnezeu i-a spus să reconstruiască Biserica Sa. Francis a crezut că L va servi pe Dumnezeu construind o biserică foarte impunătoare, dar nu asta era ce-i ceruse Dumnezeu.

Într-o zi un predicator a citit câteva versete din Evanghelia după Matei, capitolul 10. În ele Iisus le spune ucenicilor Săi să meargă şi să predice oamenilor, spunându-le să se întoarcă de pe căile lor greşite şi să vină la Dumnezeu. Totodată le-a spus să vindece bolnavii şi să facă bine oamenilor. Le-a spus să nu ia bani, ci să trăiască la fel ca cei săraci.

Când Francis a auzit predica, a ştiut că Dumnezeu îi arăta ce are de făcut. Aşa că Francis a făcut ceea ce Iisus le-a poruncit discipolilor

săi. A devenit sărac şi a mers din loc în loc, vorbind despre dragostea lui Dumnezeu şi ajutând pe cei săraci şi bolnavi. Nu predica numai, ci, la fel ca Iisus, mergea făcând binele. Când întâlnea cerşetori, îşi împărţea mâncarea cu ei. Când găsea oameni bolnavi şi singuri, avea grijă de ei. Era diferit de pastorii care stăteau în biserici. Le spuneau oamenilor ce trebuie să facă, dar ei nu-i ajutau cu nimic.

Francis era un om plin de dragostea lui Dumnezeu. El iubea oamenii. Iubea şi animalele şi ele nu se temeau de el. Nu-l răneau niciodată.

Francis a devenit unul dintre cei mai de seamă creştini din Italia. Murise cu opt sute de ani în urmă, dar creştini din întreaga lume ştiau despre Francis de Assisi. EI L-a slujit pe

Dumnezeu renunţând la toate posesiunile lui pământeşti pentru a merge şi a ajuta oamenii, arătându-le astfel dragostea lui Dumnezeu. Eu vreau să fiu ca el".

Sundar l-a ascultat pe prietenul său american şi s-a gândit la tânărul italian care trăise cu atâta vreme în urmă. A decis că nici el nu se va ocupa doar cu predicatul. Va merge şi va face bine oamenilor, ajutându-i cât va putea. Unul din lucrurile pe care Le-a făcut împreună cu prietenul său a fost să ducă băieţii handicapaţi în fiecare an la Sabathu pentru o vacanţă. Iubea copiii şi zilele pe care le petrecea cu ei erau foarte fericite.

Dar nu a rămas prea mult în Sabathu. Ochii lui se întorceau din ce în ce mai des spre lanţul înalţilor munţi din nord. iar gândurile îi /burau în spatele lor spre închisa ţară a Tibetului. Chiar când mergea din loc în loc prin câmpiile Indiei, nu putea să uite niciodată aceşti munţi.

Când Sundar avea nouăsprezece ani a ajuns pentru prima dată pe drumurile ce duc spre Tibet. A fost o călătorie ciudată şi singuratică, dar când a ajuns într-un oraş de lângă graniţă, doi creştini europeni l-au ajutat. A stat cuci şi a învăţat câteva cuvinte în limba tibetană. Apoi a vizitai satele tibetane.

S-a simţit rău acolo. Oamenii erau murdari, mâncarea lor consta în or/ fiert, şi beau ceai cu unt şi sare în el.

S-au arătat interesaţi de Sundar şi-l ascultau. Dar când Le-a

vorbit despre Domnul Iisus, lamas (preoţii) s-au supărat, şi oamenii l-au gonit. Au spus că zeul lor era Dalai Lama, care locuia în oraşul Lhasa. El era cel pe care-l glorificau şi nu vor crede într-un Dumnezeu creştin.

Tibetanii aveau multe credinţe stranii. Credeau că vor mulţumi spiritele recitind o rugăciune de mai multe ori. Sundar i-a auzit de multe ori spunând „O mani padme hum" (O bijuterie preţioasă de lotus). Scriau rugăciuni pe bucăţi de haine şi hârtie şi le atârnau pe sfori. Când bătea vântul credeau că spiritele vor considera că ei se roagă. Cărau roţi micuţe cu rugăciuni tipărite pe ele şi le fluturau prin aer. „O mani padme hum! O mani padme hum!"

Sundar s-a reîntors în India înainte de căderea zăpezii şi de închiderea trecătorilor. Era obosit şi slăbit. Niciun tibetan nu crezuse în ce-a spus el. Într-un loc şeful lama a fost prietenos şi i-a permis să predice, dar în rest. peste tot l-au izgonii. „Ce am reuşit să fac?" se întreba ei.

Fusese greu şi periculos. Oamenii îi spuneau: „Un bărbat ca tine a fost omorâl pentru că a predicat despre Iisus. îţi vom face şi ţie la fel dacă te vei întoarce aici".

Dar Sundar nu s-a înspăimântat. Dumnezeu voia ca el să predice Evanghelia în Tibet şi el trebuia să asculle. „Când se va topi zăpadă şi se vor redeschide trecătorile voi merge din nou", Le-a spus el prietenilor săi.

Sundar era înalt şi puternic. Arăta bine cu barba, roba sa galbenă şi sandalele pe care le purta. Era şi un bun predicator. Treptat a devenit foarte cunoscut în nordul Indiei. Apoi a fost invitat să predice în biserici şi în adunări şi în alte părţi ale Indiei. A decis că va merge să predice oriunde va fi invitat. Vorbea despre lucruri simple, obişnuite, lucruri pe care oricine putea să le înţeleagă. „Arată la fel ca Iisus", îşi spuneau oamenii unii altora. Uneori se îndepărta de mulţimi pentru a merge în păduri sau în munţi ca să se roage şi să fie singur cu Dumnezeu. Oamenii îl vedeau şi se gândeau la Iisus din (îalileea mergând în munţi să se roage.

La 3 () de ani a fost invitat să meargă în Japonia. Apoi în Anglia, Europa, America şi Australia. Oamenii de acolo voiau să-l întâlnească şi

să-l asculte vorbind.

Auziseră multe despre el. Animalele nu-i făceau niciun rău. O panteră neagră care omorâse mai mulţi oameni dintr-o comună l-a lăsat să treacă fără să-l stingă. Cineva văzuse un leopard venind şi stând lângă el, dându-i voie lui *Sadhu* să-l mângâie pe cap.

Copiii îl iubeau. „Unde e Iisus?" întrebase un băieţel când s-a Irc/il într-o dimineaţă. *Sadhu* fusese în casa lui cu o zi înainte.

„Acela nu era Iisus", i-a spus mama sa. „Acela a fost *Sadhu*. din India".

„Nu. a fost Iisus", a spus micuţul cu fermitate.

Dar erau şi oameni care-l urau. Când era sus, pe trecătorile Tibetului era întotdeauna în pericol. Odată a fost bătut până a rămas inconştient şi lăsat în junglă pentru a muri. În timpul nopţii a fost ajutat în secret de oameni pe care nu-i cunoştea.

Odată a fost aruncat într-o groapă adâncă şi uscată, care avea un capac deasupra ei. Capacul a fost pus şi încuiat. Sundar nu putea să scape. Ştia că dacă Dumne/cu nu-l va ajuta, va muri. În groapă s-a rugat fierbinte. Câteva ore mai târziu capacul a fost deschis încetişor şi a apărut o sfoară. Sundar a fost tras afară şi capacul a fost încuiat nou. Sundar n-a văzut niciodată cine l-a salvat. „A fost un înger al lui Dumnezeu", a spus el.

Timp de doi sau trei ani a călătorit în alte ţări, dar întotdeauna s-a întors în India la timp pentru a urca pe Trecătorile Tibetului.

Pe când avea în jur de 34 de ani s-a îmbolnăvit. Şi-a pierdut vederea la un ochi, iar doctorul i-a spus că trebuie să se odihnească. „Nu eşti destul de puternic pentru călătorii lungi", i-a zis el. Sundar însuşi ştia că nu e sănătos, şi doi ani a rămas în Sabathu. Apoi a încercat din nou să meargă în Tibet. Pe drum i-a fost atât de rău încât nu s-a măi putut mişca şi a trebuit să fie luă acasă. Dar un an sau doi mai târziu a început-o din nou.

„Nu le duce!" i-au spus prietenii „Nu eşti destul de puternic. Poate nu te vei mai întoarce niciodată".

„Niciodată nu mă aştept să mă mai întorc din Tibet", a răspuns el. Şi-a luat rămas bun de la ei şi a început călătoria.

Nu l-au mai văzut de atunci.

Nimeni nu ştie ce s-a întâmplat cu el. Poate i s-a făcut rău şi a murit pe drum. Poate a alunecat pe vreo potecă îngustă şi a căzut într-o prăpastie. Prietenii lui l-au tot căutat, dar nu l-au găsit.

Nu este mormânt care să marcheze locul unde zace corpul lui Sadhu Sundar Singh. Dar el trăieşte în amintirile multora. Cincizeci de ani după dispariţia sa lumea încă vorbea despre el. S-au scris cărţi despre viaţa lui. Niciun creştin indian nu e mai renumit decât Sadhu Sundar Singh.

E păstrat în amintire pentru că până la sfârşitul vieţii a încercat să ducă Evanghelia în Tibet. E de asemenea cunoscut pentru că le-a amintit oamenilor de Iisus Christos.

Victor Manogaram – un fiu risipitor modern

Stăpânul plantaţiei de ceai era îngrijorat. Nu din cauza lucrului pe plantaţie, pentru că aici totul mergea ca pe roate, ci din cauza fiului său, cu care nimic nu mergea bine.

Avea o scrisoare în mână. Se uită la soţia sa şi clătină din cap.

„Nu e un raport prea bun", zise el, „Victor nu învaţă la şcoală. Nu-şi ascultă profesorii, şi se joacă în timpul orelor. E aproape ultimul din clasă". Clătină din nou din cap şi nu mai spuse nimic.

Doamna Manogaram aştepta. „Mai e ceva?", întrebă ea. Soţia ei făcu semn că da.

„Leagă prietenii rele, cu oameni răi. Şi îi plac fetele. îi plac în sensul rău al cuvântului".

Doamna Manogaram a început să plângă. Şi a continuat să plângă mult timp după acest dialog. Era tristă pentru că singurul ei copil începuse să meargă pe un drum rău.

Domnul şi doamna Manogaram erau creştini. Voiau ca fiu lor să fie un om bun. îl trimiseseră la şcoală pentru a-i da o educaţie sănătoasă. Încercau să-l ajute. Făceau totul pentru el, dar nu puteau să-i schimbe firea. Nu-i plăcea să înveţe, voia doar să chefuiască împreună cu fetele. Voia să facă doar lucrurile care-i plăceau lui şi nu ar fi făcut nimic din ce nu-i era pe plac. Asta era firea lui.

Când a venit vremea să termine şcoala, părinţii săi s-au întrebat: „Unde va merge să muncească? Ce va face în continuare?"

„Vom pleca din Sri Lanka", a spus domnul Manogaram, şi vom

merge înapoi în India, la Madras. Acolo vom găsi o slujbă pentru Victor".

Aşa că s-au dus în oraşul Madras. Acolo era o companie ce edita cărţi creştine şi care avea nevoie de funcţionari. Victor a depus cerere şi a primit un loc de muncă la acea companie.

Victor îşi iubea părinţii şi voia să-i mulţumească. Ştia că dacă merge duminica la biserică ei ar fi încântaţi. Aşa că s-a dus la biserică şi a devenit unul din „purtătorii de cruce". Un „purtător de cruce" ducea o vergea ce avea în vârf o cruce micuţă din bronz. „Purtătorii de cruce" mergeau spre amvonul din faţa corului. Când muzica înceta, ei se îndreptau spre locurile din faţă ale bisericii, foarte încet şi arătând foarte solemni. Când corul se ridica să cânte, „purtătorii de cruce" se ridicau să cânte. Când corul îngenunchea să se roage, „purtătorii de cruce" îngenuncheau să se roage. Când corul ocupa loc pentru a asculta predica, „purtătorii de cruci" făceau la fel. Victor se afla printre ei, arătând foarte solemn.

Astfel s-a hotărât să fie religios în ziua de duminică pentru a-şi mulţumi părinţii. Iar în restul săptămânii va face ce-i place şi ce-l mulţumeşte pe el.

În fiecare seară ieşea în oraş cu prietenii. Nu le spunea părinţilor ce făcea. Le zicea doar că are de lucrat până târziu la birou. „Suntem foarte ocupaţi cu serviciul în perioada asta", spunea el. Părinţii lui îl priveau destul de neîncrezători, ceea ce-l enerva şi mai tare.

Într-o seară s-a întors foarte târziu şi s-a dus să se culce. Fiind obosit a adormit curând. Apoi a auzit un zgomot şi a deschis ochii, dar s-a înfuriat foarte tare când a văzut-o pe mama sa îngenunchind lângă patul său. Ea plângea şi se ruga.

„Mamă, de ce plângi?", a întrebat el supărat. „De ce te rogi şi plângi de parcă eu aş fi cel mai mare păcătos? Cu ce-am greşit? Du-te înapoi la culcare!"

Victor era mâniat dar totuşi se simţea şi ruşinat. Ştia că părinţii săi sunt nefericiţi. îi părea rău că-i întristează, dar nu îndeajuns de rău pentru a se schimba. îi plăcea să fumeze şi să se distreze cu prietenii. îi plăcea să discute lucruri despre care părinţii săi n-ar fi vrut să audă. Şi

îi plăcea să-şi piardă timpul cu o mulţime de fete diferite.

A venit şi timpul când i-a plăcut de o fată mai mult decât de celelalte. Voia să fie cu ea tot timpul. „O iubesc", şi-a spus. „Mi-ar plăcea să mă căsătoresc cu ea, aşa că o voi face".

Le-a spus părinţilor că voia să se însoare cu fata aceea, şi ei au început să se îngrijoreze. O cunoşteau şi ştiau că nu e genul de fată care ar fi o soţie bună. Dar ştiau şi că nimicdin ce ar spune ei nu l-ar face pe Victor să-şi schimbe gândurile.

„Tot ce pot face e să mă rog", a spus doamna Manoga-ram. „Nu pot să schimb gândul lui Victor, dar Dumnezeu poate. Mă voi ruga ca Dumnezeu să-l schimbe pe Victor".

Dumnezeu i-a ascultat rugăciunea. Iată ce s-a întâmplat.

Victor a început să citească mai multe cărţi despre sex şi căsătorie. Deja ştia multe despre sex, dar se gândea că poate mai sunt lucruri pe care încă nu le-a aflat. Una din cărţile pe care le-a citit se intitula *Bărbatul*, *femeia* şi *Dumnezeu*.

În această carte a citit următorul lucru despre dragoste: „Dragostea nu caută mulţumirea de sine, ci caută binele persoanei iubite".

Cartea mai spunea că dacă un bărbat a trăit în imoralitate, trebuie să fie examinat de un doctor înainte de căsătorie, deoarece a putut contacta vreo boală şi nu ar fi fost drept să se căsătorească înainte de a fi vindecat.

Aşa că Victor s-a dus la doctor. Nu credea că ar fi ceva în neregulă cu el, dar voia totuşi să fie sigur. A fost un şoc pentru el când doctorul a spus; „Ai nevoie de tratament medical. Ai luat o boală".

Brusc, Victor s-a simţit foarte ruşinat. îi era ruşine şi pentru că avea această boală nebunească, dar şi pentru altceva. îi era ruşine pentru că fusese ipocrit.

„Sunt un ipocrit", şi-a zis el. „Eu merg la biserică în fiecare duminică, ducând crucea, cântând în cor, făcând pe sfântul... Dar nu sunt sfânt. Am fost religios doar duminica şi am făcut lucruri rele în restul săptămânii. M-am *prefăcut* doar că sunt bun şi Dumnezeu a văzut tot ce am făcut!" Gândul la Dumnezeu l-a făcut să se înspăimânte.

S-a dus înapoi la biroul său, s-a aşezat pe scaun şi a început să

plângă. Lacrimile îi picurau pe maşina de scris. Nu ştia ce să facă. Dorea să vorbească cu cineva. îi era ruşine şi teamă şi simţea că trebuie să-şi descarce sufletul în faţa cuiva. Dar unde ar putea găsi pe cineva care să-l ajute?

Atunci s-a gândit la şeful său. Acesta era englez, dar creştin. S-a hotărât să-şi mărturisească greşelile şefului său. Aşa că s-a îndreptat spre biroul acestuia şi a bătut la uşă. A auzit o voce spunând „Intră!". A deschis uşa şi a păşit înăuntru, cu faţa tristă şi ochii roşii.

Şeful său l-a privit surprins şi apoi a întrebat amabil: „Ce s-a întâmplat Victor?"

„Am fost foarte rău", a răspuns Victor. I-a spus totul despre fete şi despre ce a spus doctorul. „N-o voi mai face niciodată", a zis el. „Dar acum am boala şi nu ştiu ce să fac". Se întreba şi dacă directorul nu-l va da afară din companie.

Dar nu a fost aşa. Directorul nu l-a dat afară, ci l-a ascultat cu atenţie şi a spus: „Îmi pare rău că ţi s-au întâmplat toate aceste lucruri, dar sunt bucuros că nu ai încercat să le ascunzi. îmi pare bine că ţi-ai mărturisit faptele rele". Ştia că Victor făcuse deci primul pas pe drumul cel bun. „Nu te-aş fi putut ajuta dacă nu ai fi admis că ai greşit. Dar acum te pot ajuta. Voi încerca să-ţi găsesc un doctor bun care să te vindece".

Apoi l-a întrebat „Să le spun şi părinţilor tăi?"

„Nu, vă rog, nu!", a replicat Victor. „Nu vreau ca ei să ştie". Ar fi foarte îngrijoraţi şi tulburaţi". Dar când s-a dus acasă simţea că trebuie să le spună. Nu mai putea fi ipocrit.

Părinţii săi I-au ascultat în linişte. Apoi tatăl i-a spus: „Nu plânge, fiule, nu plânge".

Mama sa l-a sărutat şi a spus: „Fiule, în fiecare seară când tu ieşeai împreună cu prietenii tăi, eu mergeam într-un colţ pentru a mă ruga pentru tine. Dumnezeu mi-a ascultat rugăciunile". Nici ea, nici tatăl lui nu au fost supăraţi. I-au vorbit cu blândeţe.

y ictor a rămas suprins şi bucuros. Directorul îl iertase şi avea de gând să îl ajute. Părinţii îl iertaseră şi încă îl iubeau.

Dar cum stătea cu Dumnezeu? Nu putea să creadă că Dumnezeu I-ar putea ierta. „Am fost atât de rău", se gândea el. „Dumnezeu mă va

trimite în iad când voi muri. Merit să merg în iad". Apoi a început să se roage: „Oh, Doamne, știu că trebuie să merg în iad, dar te rog ajută-mă să trăiesc o viaţă bună până când mor!" Acum dorea să facă binele mai mult decât orice altceva.

Într-o zi un prieten l-a invitat la o adunare ce avea loc într-o sală mare în Districtul Celor O Mie de Lumini din Madras. Acolo erau mulţi oameni care zâmbeau şi cântau. Cântecele erau uşor de învăţat, aşa că a început şi Victor să cânte. Toţi păreau fericiţi şi îşi zâmbeau unii altora. Victor nu mai fusese într-o astfel de societate înainte.

Apoi un om s-a ridicat să predice, şi toţi s-au oprit din cântat pentru a-l asculta. Le-a spus o istorioară din Biblie intitulată „Fiul Risipitor". Era vorba despre un tânăr care n-a vrut să stea acasă cu tatăl său, ci a vrut să plece de acasă la oraş. Voia să întâlnească şi alţi oameni şi să meargă la petreceri.

Aşa că a plecat de acasă şi s-a dus în oraş. Şi-a făcut mulţi prieteni şi a cheltuit foarte mulţi bani. După ce i-a cheltuit pe toţi, prietenii l-au părăsit. Nu-l mai voiau pe el, ci banii lui.

S-a supărat foarte tare. Nu mai avea nici bani, nici mâncare. Se uita la porci şi vedea ce mâncau ei. Era atât de înfometat încât voia să mănânce şi mâncarea porcilor, dar nu i-o dădea nimeni. Atunci şi-a amintit de casa şi de tatăl său. Şi-a adus aminte că în casa tatălui său toţi aveau ce mânca. Fratele său avea ce mânca. Servitorii aveau ce mânca. Peste tot se găsea mâncare din abundenţă în casa tatălui său.

„Sunt flămând, dar în casa tatălui meu se găseşte mâncare din abundenţă", s-a gândit tânărul. „De ce să stau aici şi să mor de foame? Mă voi întoarce la tatăl meu. Poate mă va primi înăuntru. îi voi spune că am greşit. îi voi spune că am păcătuit împotriva lui Dumnezeu şi! împotriva lui. îi voi spune că nu merit să fiu fiul lui, dar îl voi ruga să mă angajeze ca un simplu servitor".

A plecat deci spre casă. Era un drum lung, dar nu s-a oprit din mers. Într-o zi a zărit şi casa sa. Apoi şi-a zărit tatăl, şi tatăl l-a zărit. Distanţa dintre ei era mare, însă tatăl i-a alergat în întâmpinare.

Fiul a început să spună: „Tată, am greşit..." dar tatăl l-a îmbrăţişat şi l-a sărutat

„Fiul meu! Fiul meu! Te-ai întors acasă!" Apoi şi-a chemat

servitorii. „Pregătiţi un ospăţ! Gătiţi cea mai bună mâncare! Aduceţi cele mai bune băuturi! Repede! Fiul meu s-a întors acasă. Trebuie să avem o cină bogată de bun venit. Oh, fiul meu s-a întors acasă!”

Predicatorul s-a uitat la oamenii care-l ascultau. A rămas tăcut o clipă. Apoi a spus: „Dumnezeu e asemenea acestui tată”.

A păstrat din nou un moment de tăcere, şi apoi a explicat: „Tatăl îşi iubea fiul. Din momentul în care fiul s-a întors acasă şi a început să-şi mărturisească greşelile, tatăl său a fost fericit. I-a urat un bun-venit fiului său. Dumnezeu ne iubeşte. îi primeşte cu braţele deschise pe cei care vin la El. Se *bucură* când oamenilor le pare rău pentru păcatele lor şi vin la El. Biblia ne spune în Luca 15: 10 că e veselie în ceruri când *un păcătos* se pocăieşte”.

„Un păcătos care se pocăieşte – acela-s eu! Sunt eu!” Inima lui Victor tresaltă de bucurie. A crezut că Dumnezeu îl iubeşte şi l-a iertat. Acum ştia că nu va mai merge în iad.

După aceea s-a dus în fiecare duminică la „Sala Celor o Mie de Lumini” din Madras. Voia să înveţe cât mai mult despre Dumnezeu şi despre Iisus. Pastorii vorbeau adesea despre crucificarea lui Iisus, explicând-o.

Victor auzise că Iisus a suferit pentru păcatele lumii. Dar nu auzise că Iisus a suferit pentru păcatele lui Victor. Auzise că Iisus a murit pentru a salva oamenii de la iad. Dar nu auzise că Iisus a murit pentru a-l salva pe Victor de la iad. Acum că începuse să înţeleagă, ştia că trebuie să facă ceva. „Iisus a făcut atât de multe pentru mine – ce pot eu face pentru Iisus?”, se gândea.

Într-o zi a intrat în micuţa sa cameră de acasă şi a îngenuncheat acolo.

„Doamne Iisus”, s-a rugat el, „mâinile Tale au fost bătute în cuie pe cruce pentru că mâinile *melc* au făcut răul. Picioarele Tale au fost răstignite pe cruce pentru că picioarele *mele* au umblat pe căi greşite. A trebuit ca Tu să porţi o coroană de spini pentru că în capul meu existau gânduri rele. O suliţă Ţi-a străpuns inima pentru că inima *mea* era rea.

Doamne Iisus, îţi mulţumesc pentru că ai murit pentru mine”.

A rămas apoi îngenuncheat în tăcere. Nu ştia cum să spună ceea

ce simţea. Dar sunt momente când cuvintele nu mai sunt necesare. În acea zi el s-a predat Domnului Iisus, pentru a fi slujitorul Său cât va trăi.

Ghulam – care nu a vrut să se lupte

Ghulam se săturase de şcoală. Nu-i plăceau nici lecţiile nici profesorii. Cei mai mulţi erau hinduşi şi credeau într-o mulţime de zei. El era musulman şi credea într-un singur Dumnezeu.

Ghulam avea treisprezece ani, dar arăta mai matur. S-a hotărât să fugă şi să intre în Forţele Aeriene. Erau în război cu japonezii, dar Ghulam nu trebuia să se bată. Munca lui era pe câmpul aerian. Vedea avioanele zburând deasupra munţilor pentru a-i ataca pe japonezi. Uneori nu se mai întorceau. Ştia că fuseseră învinse.

În 1945 războiul cu Japonia s-a sfârşit. Al Doilea Război Mondial se terminase. Doi ani mai târziu Gbutem a plecat din Forţele Aeriene şi s-a dus acasă. Tatăl său murise, dar Ghulam s-a bucurat să-şi vadă din nou mama şi pe cei cinci fraţi. îi iubea şi ei îl iubeau. Erau fericiţi împreună, dar nu se înţelegeau cu vecinii.

Ghulam a rămas surprins să vadă cât se schimbaseră lucrurile în locurile natale. Când era copil, oamenii din oraş nu căutau să se lovească unii pe alţii. Unii erau musulmani, alţii hinduşi, unii sikhs şi câţiva creştini.

Îşi amintea de o creştină care totdeauna vorbea despre Iisus. O observase pentru că tot timpul vorbea despre Iisus. El era Dumnezeul ei şi dorea ca şi ceilalţi oameni să creadă în El. „Iisus e atât de bun", spunea ea. „El ne iubeşte. A murit pentru noi. Vrea ca noi să fim cu El în ceruri". Nu-L văzuse niciodată, dar îl iubea.

Era diferită de ceilalţi oameni. Ceilalţi nu-şi iubeau zeii.

Se temeau de ei. Le era frică de zeii lor, dar nu se temeau unul de altul. Mergeau în temple sau în moschee să se închine zeilor ei. Vorbeau, vindeau, cumpărau, se certau pentru preţ. Apoi îşi înclinau capul şi se întorceau acasă.

Musulmanii mergeau la casele musulmane, hinduşii la cele hinduse, sikhşii la casele sikhişilor. Musulmanii se căsătoreau cu musulmani, hinduşii cu hinduşi, sikhşii cu sikhşi. Toţi trăiau destul de fericiţi în acelaşi oraş. Singurii oameni de care nu le plăcea erau

britanicii. Ei erau stăpânii lor. Musulmanii, hinduşii, sikhşii şi toţi ceilalţi erau nemulţumiţi de englezi. Cu toţii erau de acord că nu le plăceau britanicii.

Dar acum britanicii părăseau India şi nu-i vor mai stăpâni de aici înainte. Poporul indian se va conduce singur, afirma el. Şi apoi au început necazurile. Cine va conduce India după plecarea britanicilor?

Vor fi hinduşii? Nu, spuneau musulmanii. Musulmanii nu voiau să fie supuşi hinduşilor. Vor conduce musulmanii? Nu, spuneau hinduşii. Hinduşii nu voiau să fie conduşi de musulmani. La fel sikhşii voiau să se conducă ei înşişi.

Britanicii spuneau că India trebuie să fie împărţită. Părţi din ea să fie conduse de musulmani. Cea mai mare parte însă va trebui să fie condusă de hinduşi, pentru că hinduşii erau mai numeroşi.

Nimeni nu era mulţumit. Unii voiau mai mult pământ. Alţii voiau pământ într-un loc diferit de cel pe care-l aveau în prezent. Unii erau furioşi. Unii se temeau. Musulmanii şi hinduşii au început să se certe şi să se bată. Musulmanii împotriva hinduşilor. Hinduşii împotriva musulmanilor.

Liderii musulmani din moschei au început să strige: „Luptaţi-vă lupta cea sfântă pentru islam!", spuneau ei. Toţi musulmanii să ducă războiul sfânt. Fiecare om trebuie să devină musulman".

Ghulam era musulman şi lupta în „războiul sfânt". Lupta împotriva oricui care nu era musulman. Mergea cu alţi soldaţi musulmani în satele hinduse şi furau. Uneori omorau oameni şi le ardeau casele. Forţau oamenii să devină musulmani.

„Dacă nu te converteşti, te omor!", spunea el. Ofiţerul său îl considera un soldat foaţţe bun.

Într-o zi a văzut ceva care l-a umplut de ruşine. Câţiva soldaţi musulmani au prins o fată hindusă şi au trântit-o la pământ. Nu mai putea scăpa, iar ei râdeau. Ghulam ştia ce aveau de gând să-i facă, aşa că s-a îndepărtat de acolo. A auzit-o ţipând şi s-a simţit mizerabil.

„De ce facem oare lucruri ca acesta?", se întreba el. „Înainte nu se întâmplau astfel de lucruri. Toţi trăiam împreună, fără a ne lovi unul de altul, dar acum..."

Nu-i plăcea ce se întâmpla, dar nu-i putea opri. Nu-i plăcea ce

făcea, dar nu se putea opri nici pe el. Continua să ia lucruri de la hinduşi, scoţându-i afară din case, uneori omorându-i.

Într-un sat a intrat într-o casă şi a văzut doi oameni. Ştia că nu erau hinduşi. Erau creştini.

„Trebuie să vă faceţi musulmani", a zis el. Ei nu i-au răspuns, aşa că a spus din nou: „De ce nu deveniţi musulmani?"

O fată de douăzeci de ani, care era cu ei, a spus: „Nu putem! Noi credem în Iisus!"

„Atunci o să vi se întâmple ceva rău", a spus Ghulam mânios. „Am să vă fac rău şi va fi din vina voastră".

„Da", a replicat fata. Nu părea speriată şi i-a şi spus de ce: „Iisus ne-a promis: sunt totdeauna cu voi, până la sfârşitul zilelor. El e cu noi, şi ne va ajuta, indiferent ce ne vei face". Apoi a îngenuncheat, şi cei doi bărbaţi împreună cu ea, rugându-se.

Ghulam a rămas tăcut, uitându-se la ei. Era uimit. Ei vorbeau despre Iisus de parcă Aceasta ar fi fost aici cu ei. Ghulam nu ştia că să facă, dar ştia că nu-i va ucide. Când au încetat să se roage le-a spus: „Îmi pare rău. Vă rog să mă iertaţi".

„Te iertăm", au spus ei. „Iisus ne-a iertat pentru păcatele noastre, deci noi trebuie să te iertăm pe tine". Acum ştia că nu-i mai putea răni pe aceşti oameni. Le dădu câteva din lucrurile pe care le furase de la alţii şi plecă.

Dar nu a încetat să le ardă Hinduşilor casele. Nu a încetat să omoare oamenii care nu erau musulmani.

Într-o zi s-a dus cu ceilalţi soldaţi şi au dat foc unei comune. Au aşteptat ca oamenii să fugă şi au început să tragă în ei.

Deodată o femeie în vârstă a venit alergând spre ghulam ducând în braţe un copilaş. A pus copilul jos şi a zis: „Haide! Omorâţi-l! El nu vă poate lovi, dar Islamul vă învaţă să-l omorâţi. Hai! Omorâţi-l! Dar amintiji-vă..." S-a uitat la Ghulam şi apoi a rostit foarte clar: „Dar amintiţi-vă. Amintiţi-vă de Dumnezeu. Voi omorâţi oamenii pe care Dumnezeu i-a creat. Dumnezeu veile ce faceţi, şi nu îi place... Dumnezeu vă vede".

Deodată Ghulam s-a înfricoşat. S-a uitat spre micuţul băiat ce plângea pe pământ şi a spus bătrânei: „Ridică-l şi ia-l de aici. Nu te

teme. Nu voi mai face asta niciodată…"

Nu mai voia să lupte în „războiul sfânt". Nu putea să creadă că e drept să omori oamenii pentru că nu erau musulmani. Nu putea crede ce credeau ceilalţi soldaţi.

„Sunt un mare păcătos", se gândea el. „Am omorât oameni care n-au făcut nimic rău. Dumnezeu era Creatorul lor şi eu i-am omorât. Ce pot să fac?"

A ieşit din armata musulmană şi s-a dus acasă. Prietenii nul puteau înţelege. Fraţii săi nu-l puteau înţelege. Le-a spus că şi-a pierdut credinţa şi că nu e un adevărat musulman. Nu era nimeni care să-l ajute. Se simţea de parcă ar fi avut o povară pe suflet. îşi amintea de oamenii pe care îi omorâse. Ei nu făcuseră nimic rău iar el îi omorâse. Dumnezeu îi crease iar el îi omorâse.

Era prea nefericit pentru a mai sta acasă. A urcat într-un tren şi, când a venit noaptea s-a dat jos într-o staţie. S-a dus în sala de aşteptare şi a rămas acolo, singur. Nu mai era nimeni în jur. Voia să se roage, voia să-L găsească pe Dumne/cu şi totuşi îi era frică. Povara de pe suflet stăruia încă – oamenii pe care-i omorâse.

Într-un sfârşit a început să se roage. Nu ştia ce să spună, dar a strigat: „Oh, Doamne ajută-mă! Oh, Doamne, ajută-mă!"

Apoi a rămas tăcut. A auzit o voce. Nimeni altcineva nu mai era în cameră dar vocea era acolo cu el şi spunea: „Harul meu îţi este de ajuns".

Ghulam nu mai auzise niciodată aceste cuvinte. Nici nu le-a înţeles pe deplin. Nu ştia a cui era vocea. Tot ce ştia era că dintr-odată nu i-a mai fost teamă. (îreaua povară ce-l apăsa nu mai exista „Harul Meu îţi este de ajuns". îşi repeta aceste cuvinte singur. Le spunea din nou şi din nou. Nu ştia de câte ori le spusese. Se făcuse noaptea târziu şi nimeni altcineva nu mai intrase în sală.

Apoi, încetişor, uşa s-a deschis. Un bărbat a intrat şi l-a auzit pe Ghulam spunând: „Harul meu îţi este de ajuns".

„Aceste cuvinte sunt din Biblie", a spus omul. Era unul din oamenii de serviciu, şi era creştin.

„Mai spune-mi ceva despre ele", a zis Ghulam „Cine le-a spus?"

„Sfântul Pavel le-a scris", a spus omul. „Era nefericit din cauza

unui lucru şi se ruga pentru el. Atunci Domnul Iisus i-a zis: Harul meu îţi este de ajuns. Aceleaşi cuvinte pe care le spuneai şi tu".

Ghulam n-a uitat niciodată acea noapte din sala de aşteptare. Acolo îi vorbise Domnul Iisus şi acum Ghulam a aflat ce voia să facă. Voia să devină creştin.

A doua zi s-a dus într-un sat creştin. Un om i-a dat o scrisoare s-o ducă unui englez dintr-o biserică mare, de la o depărtare de douăzeci şi cinci de mile. „El va şti cum să te ajute", a spus omul.

Ghulam s-a dus să-l vadă pe englez. I-a povestit ce i se întâmplase şi i-a spus că vrea să devină creştin. Voia ca englezul să-l compătimească, aşa că a mai spus ceva:

„Soţia mea a murit", a zis el. „A murit brusc. Şi ne-a umplut de întristare".

Dar nu era adevărat. Era o minciună, pentru că Ghulam nu era căsătorit.

Englezul a fost foarte amabil cu el. L-a dus într-o cameră micuţă şi i-a spus: „Poţi sta aici câteva săptămâni şi poţi învăţa despre credinţa creştină. Dacă crezi în Domnul Iisus şi te hotărăşti să-L urmezi, te vom boteza".

Ghulam a citit Biblia în fiecare zi şi a învăţat despre Iisus. Apoi despre Duhul Sfânt. Duhul Sfânt a venit în el, pentru a-l învăţa cum să devină un creştin adevărat. Duhul Sfânt îi făcea fericiţi pe oameni.

Dar Ghulam a început să se simtă nefericit. Nu înţelegea de ce. Atunci şi-a amintit de minciuna pe care o spusese. Minciuna îl făcea nefericit. I-a cerut lui Dumnezeu să-l ierte, dar totuşi era nefericit. Ştia că trebuie să meargă să-i mărturisească adevărul englezului. Nu voia s-o facă, dar într-o noapte a decis că trebuie s-o facă *atunci*. Nu mai putea aştepta.

A intrat în camera englezului şi l-a găsit stând pe pat.

„Bună! Poftim înăuntru!", a spus el când l-a văzut pe Ghulam în uşă. Ghulam intră şi îi spuse de ce a venit.

„Te-am minţit", a zis el. „Ţi-am spus că soţia mea a murit; Nu e adevărat. Niciodată n-am avut o soţie. Dacă vreau să-l urmez pe Iisus, nu mai pot trăi în minciună". Se întreba dacă englezul se va supăra pe el.

Englezul a fost surprins, dar nu supărat. Arăta chiar fericit.

„Sunt atât de fericit că mi-ai spus", a zis el. „Aceasta e lucrarea Duhului Sfânt. Duhul Sfânt e adevărul şi nu poate trăi cu ce nu e adevăr. El ţi-a arătat ce să faci şi tu L-ai ascultat. Mi-ai spus adevărul. Slavă Domnului! Hai să-l mulţumim împreună pentru că a lucrat în viaţa ta!"

Curând după aceea Ghulam a fost botezat ca creştin.

După botezul lui Ghulam. au început necazurile în familia sa. Într-o zi unii din fraţii lui au venit şi au spus: „Trebuie să te întorci cu noi acasă s-o vezi pe mama. E foarte bolnavă. Trebuie să vii îndată".

Ghulam îşi iubea mama şi dorea s-o vadă. S-a înapoiat cu fraţii săi, dar când a ajuns aleasă a găsit-o pe mama sa foarte sănătoasă. Fraţii lui îl minţiseră. Ea nu era bolnavă, ci îngrijorată pentru că el devenise creştin. Fraţii lui erau îngrijoraţi, de asemenea. Şi erau şi foarte mâniaţi. El era o ruşine pentru familie, spuneau ei. Preoţii din moschee vor veni să vorbească cu el.

Aşa s-a şi întâmplat. Au vorbit şi s-au certat cu el. Apoi i-au spus că îl vor pedepsi. El era musulman. Ştia ce li se întâmpla musulmanilor care abandonau Islamul „Meriţi să mori", i-au spus ei şi au plecat.

Ghulam ştia ce li se întâmplase musulmanilor care au părăsit legea islamică. Ştia că mulţi fuseseră otrăviţi sau omorâţi în alt fel. Nu a fost surprins când fraţii lui l-au bătut şi l-au încuiat într-o cameră, singur. L-au ţinut acolo vreo cinci zile.

A fost foarte greu pentru Ghulam. Fraţii lui, proprii lui fraţi, îl bătuseră. Acum îl ţineau încuiat într-o cameră, fără să-i dea nimic de mâncare. Intrau înăuntru în fiecare zi, ca să se certe cu el, dar nu-i aduceau nimic de mâncare. Proprii lui fraţi îl răneau şi îl întristau. Atunci şi-a amintit de Sadhu Sundar Sing.

Sadhu Sundar Sing era faimos printre creştinii din India. Ghulam auzise câteva din lucrurile spuse de Sundar Singh, care îl ajutaseră foarte mult. Unul din ele era: „E uşor să mori pentru Christos, dar e greu să trăieşti pentru El".

Ghulam a început să înţeleagă ce voia să spună Sadhu Sundar Singh. Ar fi fost mai uşor pentru el dacă fraţii lui l-ar fi omorât. În scurt timp toate necazurile lui ar fi luat sfârşit. Dar fraţii lui nu l-au omorât. îl

răneau în fiecare zi, dar nu-l omorau. Avea dureri zilnic, dar nu murea. Şi nu-şi ura fraţii.

Ei nu putea să-l înţeleagă. îşi spuneau unul altuia: „E diferit. Nu se mai supără. Spune că e creştin. Nu încetează să creadă în Iisus Christos, dar nu ne urăşte când îl batem. S-a schimbat…"

Ghulam a zâmbit şi le-a spus: „Vechiul Ghulam e mort. Acum trăiesc o viaţă nouă". Ştia că Duhul Sfânt era Cel care-l făcea să-i iubească pe fraţii săi şi-l ajuta să îndure durerea fără a se mânia. După câteva zile, fraţii lui au deschis uşa şi el a putut ieşi afară.

S-a dus înapoi la creştini şi ei l-au ajutat. I-au spus că Dumnezeu are de lucru pentru el şi că Dumnezeu îi va arăta ce anume avea de făcut. A continuat să citească Biblia şi să se roage. A citit că Iisus le spusese ucenicilor Săi să meargă în toată lumea şi să vestească Evanghelia la orice făptură.

„Mergeţi şi spuneţi… Mergeţi şi spuneţi… Asta e ceea ce trebuie să fac", s-a gândit Ghulam. „Asta e ceea ce Dumnezeu îmi spune să fac".

A mers întâi în satele creştine. Unii oameni de acolo se numeau creştini pentru că părinţii lor fuseseră creştini. Nu toţi credeau cu adevărat în Iisus. Când pastorii i-au cerut să predice, a fost fericit s-o facă. Le putea spune oamenilor cum Iisus l-a iertat şi l-a făcut un om nou. A devenit binecunoscut ca un musulman care a devenit creştin.

Mai târziu s-a dus în satele hinduse. La început oamenii nu-i dădea voie să intre la ei, aşa că dormea sub un copac. Dumnezeu i-a dat o putere specială în acel loc. Rugându-se şi punând mâinile peste oamenii bolnavi pe acolo, îi vindeca. După aceea, oamenii erau bucuroşi să îl aibă cu ei. Erau gata să-l asculte.

An după an Dumnezeu i-a arătat ce să facă. Ghulman ştia că Dumnezeu are un plan cu el. După ce a predicat prin sate s-a dus la o şcoală creştină. A învăţat astfel pentru a deveni pastor. A ajuns unul din liderii creştinii din Pakistan şi era cunoscut sub numele de Ghulam Masik Naaman.

A ales numele de Naaman din Biblie. Naaman fusese general în armată, dar totuşi era un lepros. Nu ştia că putea fi vindecat. Nu mai avea nicio speranţă. Apoi a auzit că exista cineva care l-ar putea vindeca.

Cel care îi spusese aceasta nu era niciun om înţelept, niciun om vestit. Era o servitoare din casa lui. O fetiţă. Şi el s-a dus la omul despre care îi spusese fetiţa şi a fost vindecat.

Ghulman îşi amintea de femeia care vorbea mereu despre Iisus. îşi amintea că ea spusese: „Dumnezeu e creatorul oamenilor pe care la îi omori. Dumnezeu nu e mulţumit cu asta". Şi îşi amintea de fetiţa de doisprezece ani căreia nu-i era frică de moarte. Şi-o amintea spunând: „Iisus va fi cu noi până la sfârşit". Credinţa şi cuvintele acelor creştine erau cele care-l ajutaseră să creadă în Iisus. S-a gândit la Naaman, generalul şi la fetiţa care i-a spus că ar fi vindecat.

„Îmi voi lua numele de Naaman", a spus el „Mi se potriveşte".

Bătrânul Şase – şi împăratul Ceresc

Bătrânul Şase ivea doisprezece ani când a început să lume/e opiu. Cei ni. i mulţi oameni din satul lui o făceau. Unii fumau mult, alţii mai puţin. îi făcea fericiţi un timp, deşi această senzaţie nu dura mult.

Bătrânul Şase nu fuma mult, dar când era de douăzeci de ani deja nu mai putea trăi fără opiu. Trebuia să fumeze puţin în fiecare zi. Dacă nu, nu se mai putea gândi la nimic altceva. Aşa că fuma puţin în fiecare zi şi apoi se simţea bine.

Nu era greu să obţină opiul. Tatăl său îl creştea pe pământul pe care locuiau. Creştea mult mai mult decât avea nevoie pentru el. Îl vindea celor care veneau în munţi din oraşele de câmpie. Aceştia făceau drum lung pentru a-l obţine, îi plăteau tatălui său puţin, dar în oraşe ei vindeau opiul scump.

Tatăl Bătrânului Şase era stăpânul tribului său numit Yao. Cei mai mulţi Yao creşteau opiu. Plantaţiile de Opiu arătau foarte bine aşa, ascunse în munţii înalţi. Dar celor din tribul Yao nu le păsa dacă arătau bine sau nu. Principalul era să le aducă uşor banii. Întotdeauna existau negustori chinezi sau Thai care veneau de la câmpie să cumpere opiu.

Cei care veneau de la câmpie se temeau de poliţie, dar celor din tribul Yao nu le era frică. Poliţia nu venea, nu urca până în munţi unde locuiau ei. Era datoria poliţiei să îi facă pe Yao să înceteze cultivarea opiului, dar plantaţiile erau prea departe şi era greu să ajungă la ele. Aşa că poliţia rămânea la câmpie, iar Yao rămâneau în munţi, unde poliţia nu-i putea vedea.

Yao erau mai speriaţi de spirite decât de-poliţie. Spiritele aveau puterea să rănească oameni şi să-i îmbolnăvească, să trimită furtuni înspăimântătoare şi incendii în păduri. Când spiritele se înfuriau, săvârşeau lucruri crude, şi atunci Yao încercau să facă lucruri care" să le facă plăcere spiritelor.

Unii dintre Yao puteau auzi spiritele şi acestea vorbeau prin ei. Un spiritist ştia ce să facă. Stătea şi producea sunete ciudate ore întregi, în timp ce lumea stătea şi se uita la el. Atunci spiritul venea în el şi vorbea. Oamenii voiau să ştie dacă spiritul era mânios sau nu şi ce ar putea face pentru a-l mulţumi. Dacă spiritul spunea că vrea un pui, omorau un pui. Dacă voia un porc, omorau un porc. Spiritele îi conduceau întru totul. Uneori spiritele se înfuriau atât de tare încât Yao se speriau şi se mutau în alt ţinut. Toţi purtau brăţări dătătoare de viaţă în jurul încheieturilor pentru a îndepărta spiritele. O astfel de brăţară era legată în jurul mâinii unui copil imediat după naştere.

La fel ca toţi ceilalţi, Bătrânul Şase se temea de spirite şi purta brăţări. Dar uneori avea nişte simţăminte ciudate, pe care nu şi le putea explica. Simţea că undeva exista un Rege Ceresc care era mai puternic decât spiritele. Nimeni nu vorbise despre el vreodată şi Bătrânul Şase nu vorbea despre gândurile cure-l încercau. „Există oare un împărat Ceresc?", se întreba singur.

Unul dintre cele mai importante lucruri pe care le-a făcut Bătrânul Şase a fost să înveţe chineză. Printre cei din tribul Yao, el a fost singurul care a învăţat limba. Tatăl său i-a spus că trebuie să înveţe, pentru că într-o zi va ajunge conducătorul tribului. S-a dus la un învăţător chinez timp de câteva săptămâni şi a învăţat cât a putut de mult. Ori de câte ori un chinez urca în munţi, Bătrânul Şase îi ieşea în întâmpinare şi vorbea cu el. Voia să înveţe limba. Nu ştia că într-o zi vestea despre împăratul Ceresc va ajunge la el tocmai pentru că vorbea chineză.

Doi albi urcau încetişor pe drumul de munte ce ducea spre satul unde locuia Bătrânul Şase. Le era foarte cald şi erau extrem de obosiţi. Nu mai fuseseră pe aici şi nu cunoşteau pe nimeni. Cineva le spusese că un trib numit Yao locuia acolo, şi că Yao nu auziseră niciodată despre Iisus. Se rugaseră ca Dumnezeu să le arate pe unde să meargă şi astfel

au ajuns în linului unde locuia Bătrânul Şase.

Bătrânul Şase ştia că erau câţiva albi care locuiau la câmpie, dar a rămas surprins să-i vadă şi în munţi. Se întreba cine erau şi de ce veniseră. Văzându-i obosiţi i-a invitat în casa lui. Era deja şef de trib, căsătorit, şi avea trei copii.

Le-a vorbit în dialectul Yao, dar ei au dat din cap şi au zâmbri. Atunci le-a spus câteva cuvinte în Thai, iar ci au dat iarăşi din cap. Au spus ceva într-o altă limbă, iar el atunci a râs şi a dat şi el din cap. Apoi au spus ceva în chinezeşte şi, spre marea lor surpriză, Bătrânul Şase le-a răspuns. Niciunul din Yao care erau acolo nu au înţeles ce s-a spus. Doar Bătrânul Şase îi înţelegea pe albi.

Ei i-au spus de ce veniseră. Locuiseră în China, în munţi, împreună cu un trib numit Lisu. Acum veniseră în munţii din nordul Thailandei pentru că credeau că unii din tribul Lisu trăiau aici. Ei îi învăţau pe Lisu despre singurul Dumnezeu Adevărat.

„Îl cunoaşteţi pe Singurul Dumnezeu Adevărat?", l-au întrebat pe Bătrânul Şase. „Ai auzit vreodată despre Iisus?"

Nu. Bătrânul Şase nu auzise niciodată despre Iisus.

Oamenii albi au plecat a doua zi. Au spus că în curând va veni altcineva să-i spună despre Iisus.

Câteva săptămâni mai târziu un alt alb a venit şi i-a spus că singurul Dumnezeu Adevărat îl trimisese, A stat cu Bătrânul Şase câteva zile şi i-a spus despre Iisus, cum El a murit şi apoi a înviat. l-a mai spus cum S-a înălţat la Cer şi apoi L-a trimis pe Duhul Simt, spunând că Duhul Sfânt va fi cu cei care cred în El. Au vorbit în chinezeşte şi Bătrânul Şase le-a spus celorlalţi din trib ce auzise.

Albul a venit la ei de multe ori şi Bătrânul Şase se gândea mult la ce vorbea. Într-o zi l-a întrebat: „Dacă îl ascult pe Iisus, mai pot să ascult şi spiritele?"

„Nu", a spus albul. „Iisus e adevărat – spiritele nu sunt adevărate. Cum poţi asculta şi binele şi răul? Dacă te încrezi în Iisus nu te poţi supune şi Lui şi spiritelor. Ar trebui să iei hotărârea să-l urmezi pe Iisus şi numai pe Iisus".

Bătrânul Şase s-a gândit câteva zile la asta. Se temea să nu superr spiritele – şi totuşi în inima lui ştia că Iisus e mai puternic decât

ele.

A doua zi l-a zărit pe omul alb şi l-a întrebat: „Dacă încetez să mai asculte de spirite, cum pot şti că Iisus mă va vrea?”

„Bineînţeles că te vrea!” a spus albul. „El a murit pentru tine – a murit pe cruce pentru tine. El te iubeşte!”

Bătrânul Şase a pus o altă întrebare: „După ce mor şi ajung la poarta raiului de unde voi şti că Iisus îmi va da voie înăuntru?”

Albul ştia răspunsul. Deschise Biblia şi îi arătă Bătrânu-lui Şase un verset. Apoi spuse: „Iisus a spus că nu va izgoni afară pe nimeni care vine la El. Şi când Iisus a spus ceva, poţi fi sigur că a spus adevărul. De ce nu vii la El, Bătrâne Şase? Ştii că ce ţi-am spus despre Iisus e adevărat. De ce nu vrei să mărturiseşti asta? Spune-le oamenilor tăi că eşti credincios în Iisus, şi nu mai ai nimic a face cu spiritele”.

Bătrânul Şase nu era gata să facă aceasta. „Oh, o voi face într-o zi”, a zis el. „Dar trebuie să aştept până când toţi ceilalţi Yao vor fi gata să devină creştini”. Omul cel alb a dat cu tristeţe din cap şi a plecat. Ştia că oricine îşi pune încrederea în Iisus trebuie să vrea să o facă singur. Se întreba dacă Bătrânul Şase va face pasul acesta vreodată.

Dar omul alb a continuat să urce munţii pentru a-i spune mai multe despre Iisus. Când a mers pentru a şaisprezecea oară, a întâlnit pe cineva care i-a spus: „Şeful Yao de acolo de sus a devenit creştin”.

Bătrânul Şase devenise creştin! Părea prea frumos pentru a fi adevărat!

Îndată după ce omul alb îl întâlni pe Bătrânul Şase 43

observă că era schimbat. Arăta mai plin de viaţă, de parcă ar fi avut o putere nouă. Arăta şi foarte hotărât.

„Oh, da”, a răspuns el la întrebarea omului alb. „E adevărat”. Într-adevăr cred că Iisus mi-a iertat păcatele”.

Apoi a continuat spunând: „Şi tu mi-ai spus că Iisus are un Duh Sfânt. Ei bine, acest Duh Sfânt mi-a spus că e rău să fumez opium”.

Omul alb era prea surprins şi fericit pentru a mai spune ceva, dădea doar din cap. Bătrânul Şase a continuat: „Acest Duh Sfânt mi-a spus că e rău să fumezi opium, aşa că voi coborî până la spitalul acela creştin din câmpie. Doctorul de acolo mă va ajuta să nu mai doresc să fumez opium. Trebuie să mă de/obişnuiesc”.

„Voi veni cu tine”, a spus omul alb cu nerăbdare. Putem călători până la spital împreună. Cunosc acel doctor. îi voi vorbi despre tine.

Au pornit împreună. Pe drum, Bătrânul Șase i-a făcut omului alb o nouă surpriză. S-a uitat spre „brățările dătătoare de viață” din jurul încheieturilor mâinilor sale și a spus: „Nu le mai vreau”. Le-a desfăcut și le-a aruncat. „Sunt creștin acum”.

S-a dus la spitalul creștin și doctorul s-a rugat cu el și l-a ajutat să se de/obișnuiască să mai fumeze opium. După zece zile dorința după opium a dispărut și Bătrânul Șase s-a întors acasă.

Oamenii satului său erau foarte îngrijorați și supărați. „Bătrânul Șase și-a dat jos brățările!” își șopteau sătenii unul altuia. Spune că acum e creștin și nu le mai vrea! Ce vor face acum spiritele? Se vor întâmpla lucruri groaznice și va fi numai din vina lui. El e șeful, și din cauza aceasta va fi și mai grav pentru noi!”

A fost foarte greu pentru Bătrânul Șase. Un adolescent a declarat că și el crede în Iisus, dar el era singurul de partea Bătrânului Șase. Toți ceilalți erau împotriva lui. Unii îl blamau pentru orice rău, unii erau aspri cu el, alții îl evitau.

Soția lui era cea mai rea. Era foarte mâniată pentru că soțul ei nu mai dădea atenție spiritelor. El nici măcar nu era politicos cu ele și refuza să facă ce poruncea spiritistul. Ea era o femeie încăpățânată și știa cum să facă lucrurile din casă cât mai neplăcute. Țipa, gătea” tot ce știa că nu place soțului ci, nu-l ajuta cu nimic.

Odată sau de două ori, Bătrânul Șase și-a pierdut firea și a fost la fel de mânios ca și ca în majoritatea timpului însă era tăcut și nu se certa cu ea. Voia să distrugă colțul spiritelor din casa lor, dar ea a spus că acesta trebuie să rămână acolo, așa că l-a lăsat.

Omul alb continua să-l viziteze. i-a spus Bătrânului Șase ce e scris în Biblic, l-a ajutat s-o citească și s-a rugat cu el. Apoi două femei albe au venit cu el și i-au dat ceva, medicamente care-i ajutau pe oameni. Ele erau ca niște doctori. Știau ce să facă dacă oamenii-și rupeau brațele sau picioarele sau dacă aveau tăieturi sau arsuri. Câțiva dintre săteni au început să se gândească la „Calea lui Iisus” care era mai bună decât cea a spiritelor, care totdeauna făceau rău.

În ziua în care Bătrânul Șase vorbea despre Iisus cu cei albi,

soţia lui a început să strige. Ce se întâmplase?

„Cred! Oh, cred că Iisus a murit pentru păcatele mele…”. Lacrimi îi curgeau pe obraji şi Bătrânul Şase o privea uimit. La fel şi oamenii albi. Ei se rugaseră pentru ca de multe ori. Dar pentru că ea începuse să plângă brusc, nu ştiau dacă ceea ce spunea ea era adevărat.

Curând au aflat că credinţa ei era adevărată. Când s-a oprit din plâns s-a uitat spre colţul spiritelor şi a spus cu voce tare: „Acela trebuia să dispară! Să-l ardem!”

Au aprins un foc în curtea casei şi au ars colţul spiritelor, cu tot ce conţinea el. Brăţările au plecat şi ele. În aceea zi a fost o mare bucurie în casă, toţi râdeau, se rugau şi cântau împreună.

Vestea a început să circule dincolo de munţi: „Satul în care locuieşte şeful Yao, Bătrânul Şase, a devenit creştin”.

Toţi ştiau că Bătrânul Şase încetase să mai fumeze opium după ce devenise creştin. Puteau să vadă că el era mai puternic la minte şi la trup. Putea gândi mai bine şi munci mai mult. Nu-şi mai cheltuia banii pentru a împlini ce-i cereau spiritele. Alţii îşi omorau puii sau porcii, sau făceau ce le spunea spiritistul că vor spiritele. Trebuiau să-l plătească şi pe spiritist pentru că le comunicase dorinţa spiritelor!

Bătrânul Şase şi soţia lui îşi păstrau porcii şi puii şi nu plăteau nimic spiritistului. Aveau mai mulţi bani decât înainte de a deveni creştini. Le spuneau tuturor că Iisus e bun cu ei. „El ne-a iertat păcatele, ne ajută şi ne va duce în rai după ce murim”, spuneau ei.

Deci era bine-cunoscut faptul că Bătrânul Şase era creştin, că nu asculta de spirite şi că încetase a fuma opium.

Se ştia şi că încă vindea opium. Plantaţiile sale cu opiu erau încă acolo. Niciunul dintre Yao nu credea că era ceva rău în asta. Opiul era uşor de crescut şi cei de la câmpie veneau întotdeauna să cumpere opiu. Era un mod uşor de a face bani.

Bătrânul Şase gândea şi el la fel ca toţi ceilalţi. Apoi a început să fie nesigur în legătură cu asta. Duhul Sfânt care-i spusese că era greşit să fumeze opium, îi spunea că era rău şi să crească opiu. Plantând şi crescând opiu şi apoi vânzându-l, el îi ajuta pe ceilalţi oameni să facă răul. îi împingea să-şi facă rău singuri şi să le facă rău şi altora. Ei fumau opiul pe care el îl vindea celor de la câmpie şi acesta le aducea

mari nenorociri.

El nu putea vedea tot păcatul şi mizeria pe care o cauza opiul. Nu-i putea vedea pe acei toţi care-şi cheltuiau toţi banii pe opiu, în timp ce copii lor mureau de foame. Nu-i putea vedea pe cei care furau şi înşelau pentru a procura opiu. Nu-i putea vedea pe aceia care mergeau la închisoare, aceia care mureau de tineri, şi toate acestea datorită opiului.

El nu putea vedea asta, dar Duhul Sfânt putea, şi Duhul Sfânt îi spunea că era rău ca el să mai crească opiu.

Bătrânul Şase nu voia să audă ce spunea Duhul Sfânt. A încercat să nu asculte. Exista un motiv pentru care nu voia să înceteze opiului. Motivul erau banii. Câştiga bani vânzând opiu şi dorea să continue să câştige bani. Era mai greu pentru

Bătrânul Şase să nu mai crească opiu decât să nu mai fumeze. Şi motivul era dragostea lui pentru bani.

A început să se simtă nefericit. Ştia ce trebuie să facă, dar nu voia s-o facă. A fost destul de nefericit un timp îndelungat. Ştia că Duhul Sfânt nu e mulţumit şi îi era greu să se roage. Apoi într-o zi a urcat în munţi pentru a fi singur şi pentru a se hotărî ce să facă. După ce s-a întors i-a spus soţiei sale că dorea să fie un urmaş adevărat a lui Iisus Christos. Decisese să înceteze să mai crească opiu.

N-a fost uşor pentru Bătrânul Şase. Când creştea şi vindea opiu, avea o mulţime de bani. Acum avea foarte puţini. Multe lucruri i-au mers rău. A vândut câţiva porci, dar n-a luat prea mulţi bani pe ei. Alţii i-au murit. Dar acum se putea ruga din nou, făcuse ceea ce i-a spus Duhul Sfânt să facă. Credinţa i-a fost pusă la încercare de greutăţile prin care trecea. Dar după un timp lucrurile au început să meargă mai bine. Greutăţile nu au ţinut pentru totdeauna.

Bătrânul Şase a fost primul din tribul Yao care a fost botezat. Apoi au urmat alţi doisprezece. Apoi alţii. Zece ani mai târziu se aflau cinci sute de creştini în satele din munţii Thailandei de Nord. Ei nu fumau opiu şi nu se temeau de spirite. Ştiau că există un împărat Ceresc mai puternic decât spiritele. Numele lui e Iisus.

Probha – care a scos limba către zeiţă

Probha avea patru ani când a scos limba către zeiţa Kali. ** Zeiţa

era pe dulap şi nu se mişca niciodată. Era urâtă şi părea foarte prost-crescută pentru că totdeauna îi atârna limba afară din gură.

Probha a scos limba către ea pentru a-i arăta zeiţei că nu se teme de ea. Tatăl Probhei îi spusese că nu zeiţa Kali crease lumea. Un Dumnezeu pe care nu-l putea vedea nimeni crease lumea. Acum că Probha ştia asta, îi scotea limba zeiţei ori de câte ori o vedea.

Într-o zi a văzut-o bunica sa şi a fost foarte îngrijorată. „Zeiţa se va supăra pe fiica ta", i-a spus ea tatălui Probhei. „I se va întâmpla ceva îngrozitor".

El nu şi-a făcut griji din pricina zeiţei, ci i-a spus Probhei: „O întristezi pe bunica ta când scoţi limba către zeiţă. Şi mă întristezi şi pe mine". Probha a început să plângă. îşi iubea tatăl şi nu voia să-l supere. A spus că îi pare rău şi a promis că n-o va mai face niciodată.

Tatăl Probhei era în armată şi Probha locuia cu el. Câţiva soldaţi englezi locuiau lângă casa lor şi Probha alerga de multe ori la ei să-i vadă. Lor le plăcea de micuţa fată şi o învăţau cum să călărească şi să se urce în copaci.

Dar când a împlinit unsprezece ani, mama sa a spus: „Toate acestea sunt rele! E prea înaltă şi e mai mult ca un băiat decât ca o fată. Noi suntem o familie de vază în casta noastră şi ea trebuie să aibă un soţ dintr-o familie de vază. Trebuie să o măritǎm cât mai repede".

Tatăl Probhei nu a fost de acord: „Nu cred că va fi fericită", a spus el. „Nu i-ar place să fie închisă în camera femeilor şi nelăsată să iasă afară. Lăsaţi-o liberă, îi voi da o educaţie bună şi destui bani pentru ca ea să poată avea propria ei casă".

„Nu! Nu!" a spus mama ei. „Dacă faci asta, ne vom pierde locul în societate! Nu vom mai putea căsători ceilalţi copii în societatea noastră! Nu trebuie să ne pierdem locul în societate! Probha trebuie să se căsătorească şi asta în curând". Tatăl Probhei nu mai avea nimic de spus şi mama ei a făcut planuri ca Probha să se mărite. A făcut totul în modul în care se obişnuia în casta ei şi nu a întrebat-o pe Probha dacă vrea sau nu să se mărite.

Probha n-a fost surprinsă. Ştia că aşa se procedează şi şi-a zis: „Dacă mama mă mărită, voi veni acasă şi voi locui oricum acasă! Nu voi sta în casa soţului meu dacă nu-mi va place acolo!"

A fost destul de fericită la nuntă. Purta un sari foarte frumos şi multe bijuterii şi toţi îi spuneau cât e de frumoasă. Era muzică şi multă mâncare gustoasă. Totul era emoţionant şi Probhei i-a plăcut.

Dar nunta s-a sfârşit în curând. Următoarea parte era să stea zece zile în casa soţului. Nu mergea să stea cu soţul său, ci cu toate femeile din familie. Ele voiau s-o cunoască. Femeile trăiau singure şi nu ieşeau afară din casă neînsoţite. Miresele tinere trebuiau să se obişnuiască cu acest mod de viaţă.

Mama Probhei credea că după zece zile Probha se va supune femeilor din casa soţului său şi va fi mai uşor de strunit. Dar s-a înşelat. „Nu vreau să trăiesc acolo tot restul vieţii mele", se gândea Probha. „Nu vreau şi nu o voi face".

Femeile din casa soţului său nu ştiau ce să mai facă cu ea. Refuza să poarte văl pe faţă. Vorbea tare. Ţipa. Se dusese în locul unde trăiau bărbaţii, găsise o puşcă şi trăsese cu ea. Şi ce era şi mai rău, se urcase într-un copac.

Aceasta a pus capăt mariajului său. O fată dintr-o castă de vază a Indiei să se urce în copaci! Nicio familie de vază nu ar permite asta. Probha a fost trimisă în dizgraţie la casa mamei sale şi nu s-a mai întors niciodată în casa soţului său.

Mama sa a fost foarte supărată şi îngrijorată. Nu ştia ce să facă cu fiica ei. Apoi i-a venit o idee. O prietenă îi spusese despre nişte englezoaice care veniseră în India să le ajute pe femeile indiene.

„Sunt creştine, dar le învaţă pe fete să facă lucruri folositoare. Le arată cum să coase şi să facă lucruri drăguţe. Le învaţă şi limba engleză.

Poate dacă Probha merge cu ele va învăţa cum să se poarte mai bine", s-a gândit mama ei. „Poate va învăţa atâtea lucruri folositoare, încât familia soţului ei o va vrea înapoi".

Când le-a întrebat pe englezoaice dacă o vor învăţa pe Probha, ele au spus: „Da".

Ele nu ştiau că Probha era o fată căreia nu-i place să se supună altora. Voia să facă doar după plăcerea ei. Uneori era bună, dar alteori refuza să înveţe ceva. Ştia că face greutate altora, dar nu-i păsa. îi plăcea să-i supere uneori pe oameni. Râdea în sinea ei de ei.

Dar nu şi-ar fi supărat profesoara de engleză. Aceasta era totdeauna liniştită şi amabilă, şi când Probha refuză să înveţe, nu ţipa la ea şi nu se supăra. Nu zâmbea, o privea tristă, dar nu se înfuria ca şi mama ei sau femeile din casa soţului său. Părea totdeauna fericită în interiorul ei.

„De ce e ea altfel decât ceilalţi?" se întreba Probha. „Poate din cauza lucrurilor pe care le găseşte în cartea pe care o citeşte tot timpul".

Cartea pe care doamna de engleză o citea adesea era Biblia. Probha o vedea citind-o, dar n-o vedea şi rugându-se. Doamna de engleză se ruga când era singură şi se ruga pentru Probha. Dumnezeu a început să-i asculte rugăciunile.

Într-o zi Probha a cerut o Biblie să citească. Era prima dată când voia să citească o Biblie, şi profesoara sa de engleză a fost încântată. Dar nu i-a dat Biblia.

„Ţi-ar lua foarte mult s-o citeşti toată", a spus ea. „Îţi voi da doar o parte din ea, care e uşor de înţeles. Citeşte-o pe aceasta întâi, şi apoi îţi voi mai da şi alta".

Îi dăduse Probhci Evanghelia după Luca.

Probha a luat-o în camera ei şi s-a hotărât s-o citească toată. Pentru prima dată citea viaţa lui Iisus Christos. Citea tot mai mult. A aflat cum soldaţii au bătut cuie în mâinile şi picioarele Sale, pe cruce. A citit şi rugăciunea Lui:

„Tatăl, iartă-i", s-a rugat El lui Dumnezeu „căci nu ştiu ce fac".

Probha s-a oprit din citit. Ce durere! Cuie bătute prin mâinile şi picioarele Sale, pironindu-l pe lemn. Nu se putea mişca. Ce durere! Dar El nu ţipa şi nu striga. Nu s-a supărat pe cei care-i făcuseră asta, ci s-a rugat ca Dumnezeu să-i ierte. S-a rugat ca Dumnezeu să-i ierte pe cei care L-au rănit aşa de mult!

Nu mai putea să citească. Deodată i s-a făcut ruşine. Ştia că ea rănise oameni. Fusese nepoliticoasă. Fusese la fel de rea ca cei care-L răstigniseră pe Iisus pe cruce.

„Tată, iartă-i...". I se părea că rugăciunea Lui era făcută pentru ea. Iisus îi cerea lui Dumnezeu s-o ierte pe ea.

A început să plângă uşor. Apoi pentru prima dată în viaţă, s-a

rugat.

„Oh, Doamne, eu nu Te cunosc – dar Te rog ia-mă şi fă-mă bună…" Şi a ştiut că El îi auzise rugăciunea. Ştia că acum era a lui Iisus Christos.

Probhci nu i-a fost teamă să-i povestească mamei ce se întâmplase „Vreau să devin creştină", a spus ea. Mama ei s-a supărat foarte tare. O fată dintr-o clasă socială înaltă să devină creştină! Era chiar mai rău decât urcatul în copaci. A încuiat-o pe Probha în cameră şi nu-i mai dădea voie să iasă.

„Te voi ţine acolo până se întoarce tatăl tău acasă", a zis ca „El va şti ce să-ţi facă. El va şti cum să te pedepsească". Tatăl ei era plecat cu armata, dar când s-a întors i s-a spus ce se întâmplase.

Mama Probhei a sperat că tatăl ei va fi foarte mânios, dar el n-a fost. Au vorbit îndelung şi el i-a spus că nu trebuie s-o mai lină pe Probha încuiată în cameră. I-a spus că n-o va pedepsi pentru dorinţa ei de a deveni creştină.

Aşa că Probha a ieşit din cameră şi când a rămas singură cu tatăl său, el a îmbrăţişat-o şi i-a spus: „Eşti o fată curajoasă. Mai curajoasă decât mine. Eu cred în Domnul Iisus Cristos de mulţi ani, dar n-am avut destul curaj ca s-o spun. Nu voi încerca să te opresc să devii creştină".

Au vorbit mult timp. Apoi el s-a întors în armată. A lăsat acasă una din hainele sale şi un turban.

În acea noapte Probha a fugit. Şi-a tăiat părul pentru a arăta ca un băiat şi a îmbrăcat turbanul şi haina tatălui său. Când totul era cufundat în liniște, a deschis cu grijă uşa şi s-a strecurat afară. Ştia ce avea de făcut. S-a dus la gară, a urcat în tren şi s-a îndreptat spre locul unde locuiau câteva creştine engleze. În zorii zilei a bătut la uşa lor şi le-a povestit ce se întâmplase. Le-a întrebat dacă poate locui cu ele. Au luat-o înăuntru şi ea a început să frecventeze şcoala lor. Era gata să înveţe acum. Voia să fie o urmaşă adevărată a lui Iisus Christos.

Probha nu s-a mai întors niciodată acasă. Se gândea adesea la ea, la tatăl ei şi la mama sa, la surorile şi fraţii ei. Dorea să-i vadă şi să fie cu ei, dar ştia că ei nu i-ar permite să trăiască în casa lor ca şi creştină. Avea de ales între familia ei şi Domnul Iisus. Îşi iubea familia, dar îl iubea pe El şi mai mult. L-a ales pe El. Creştinele engleze au

ajutat-o. Au învăţat-o să se roage, să citească şi să înţeleagă Biblia. I-au dat şi o educaţie bună. Şi-a luat examenele şi a devenit profesoară. Pe când avea treizeci de ani câştiga deja mai mult decât tatăl său. După ce el a murit, ea şi-a ajutat familia.

Viaţa ei era foarte fericită. Era o profesoară bună şi îi plăcea munca sa. Locuia cu alţi creştini într-o casă confortabilă. Nimeni nu încerca să o oprească să fie creştină sau să predice despre Domnul Iisus Christos. Aceasta era viaţa pe care Dumnezeu o plănuise pentru ca, se gândea. Nu dorea nimic altceva.

Dar într-o zi a auzit o Voce. Era bolnavă şi zăcea pe pat pe jumătate adormită. Vocea a spus „Hai. Pleacă".

Ea s-a alarmat. Ce însemna asta? „Hai. Pleacă!" Ea se despărţise doar de familie de mulţi ani, pentru a-L urma pe Cristos. „De ce, sau de cine, aş mai putea să mă despart?", se întreba ea.

Încet – încet s-a însănătoşit, dar cuvintele pe care le auzise i-au rămas în minte. Nu le putea uita. Ştia că fusese vocea lui Dumnezeu, dar nu mai voia să meargă niciunde în altă parte. Nu voia să-şi părăsească prietenii din şcoală. Nu voia să se despartă de ei.

Dar Dumnezeu o chemase şi ea trebuie să se supună. „Unde trebuie să meargă? Unde vrea El să merg?", se întreba. S-a rugat şi s-a gândit la aceasta, & *ai* încă nu ştia nimic. Într-o zi i-a cerut lui Dumnezeu să-i dea un răspuns foarte limpede.

„Oh, Doamne arată-mi unde să merg – *arată-mi în visele din aceattă noapte*".

Dumnezeu i-a răspuns la rugăciune. În acea noapte a visat că stătea lângă un râu într-un loc foarte frumos, cu dealuri şi copaci. Locul era foarte frumos, dar acolo erau mulţimi de oameni în jurul ei, şi toţi erau foarte săraci şi foarte murdari. îşi întindeau mâinile spre ea şi cereau mâncare. A văzut că erau din Bihar.

„Nu am nimic să vă dau", le-a spus ea. „Nu am decât puţini bani. Cum aş putea hrăni aşa o mulţime de oameni?" Apoi s-a trezit şi în minte i-au venit cuvintele ce le citise în Biblie. „Săraci – dar făcând bogaţi pe mulţi".

A înţeles. Dumnezeu o chema să meargă în Bihar, pentru a spune oamenilor de acolo despre Iisus şi despre împărăţia Cerească.

N-a fost uşor. Nu cunoştea pe nimeni în Bihar. Nu ştia cum să afle locul pe care-l văzuse în vis. Nu ştia cum va câştiga bani ca să trăiască dacă îşi va părăsi slujba şi va pleca în Bihar. Nu ştia ce să facă.

„Încredere şi ascultare. Nu există alt mod de a fi fericit în Iisus decât încredere şi ascultare".

Probha ştia că trebuia să meargă înainte. Trebuia să-L asculte pe Dumnezeu şi să creadă că El o va ajuta. A decis să meargă la Bihar în timpul vacanţelor de la şcoală. „Dacă Dumnezeu într-adevăr vrea ca eu să fiu acolo, îmi va arăta unde să merg să-şi va da banii de care voi avea nevoie", s-a gândit ea.

Două săptămâni după ce a plecat de la şcoală, Probha stătea singură într-o gară din Bihar noaptea târziu. îşi cheltuise aproape toţi bani şi nu găsise locul viselor ei. Nu mai putea face nimic. Dacă Dumnezeu n-o va ajuta, va trebui să se întoarcă la şcoală şi la vechea ei viaţă. Niciunul din locurile pe care le văzuse nu era ca cel din visele ei. Ea îl ascultase pe Dumnezeu şi se încrezuse în El, dar acum simţea că a ajuns la capătul puterilor. Nu mai putea continua… doar dacă Dumnezeu va face ceva.

Deodată a auzit vocea unui bărbat vorbindu-i. S-a întors şi a văzut, nu un indian, ci un englez.

„Scuzaţi-mă, doamnă", a spus el politicos. „Aţi vrea să veniţi să vorbiţi cu soţia mea? Ei i-ar place să vă vorbească". A condus-o spre trenul în care era soţia lui şi Probha a văzut ce amabil o privea. Femeia a întrebat: „Ce faci aici? Ai necazuri? Acesta nu e un loc potrivit pentru o femeie singură".

Probha s-a aşezat lângă ea şi i-a povestit totul – Vocea, rugăciunea, visul. „Dar nu am găsit locul şi acum aproape nil mai am bani. Am doar de ajuns pentru a ajunge înapoi la Calcutta".

Atunci Dumnezeu a făcut ceva. „Nu te duce înapoi", a spus englezoaica. „Qnd te-am văzut stând acolo, am ştiut că Dumnezeu vrea ca eu să te ajut. îţi vom da noi banii de care ai nevoie. Şi îţi vom spune numele cuiva care te poate ajuta să găseşti locul pe care-l vrei".

Aşa că Probha s-a dus să-l vadă pe Părintele Taraldar, căruia i-a povestit visul. El a rămas tăcut câteva minute, apoi a spus: „Pare a fi Sahibgunj. Încearcă la Sahibgunj".

Îndată ce a ajuns în Sahibgunj, Probha a ştiut că acela era locul pe care-l căuta. Chi-ar şi cerşetorii erau aceiaşi. Când a coborât din tren s-au strâns în jurul ei întindu-şi mâinile spre ea.

S-a dus înapoi la Calcutta şi le-a spus prietenilor săi de ce îşi părăsea slujba din şcoală. Ei au fost amabili, dar n-au putut s-o înţeleagă. Credeau că face o greşeală. A fost foarte greu pentru ea. Pentru a doua oară în viaţă trebuia să părăsească oamenii pe care-i iubea. Acum ştia ce însemnau cuvintele lui Iisus când a spus că aceia care-L urmează pe El trebuie să renunţe la tot pentru El. Dar ştia şi că El era cu ea şi de când îl urma începuse să-L cunoască din ce în ce mai bine. Ştia că El avea un plan bun pentru viaţa ei şi tot ce-i mai rămânea ei de lacul era să aibă încredere şi să asculte.

Probha stătea pe podeaua unei camere micuţe din Sahibgunj, mâncând orez. îl gătise ea însăşi şi nu avea un gust prea bun. Nu era obişnuită să gătească. Tocmai sosise acolo. Stătea în camera pe care o închiriase şi se întreba cum să înceapă să vorbească cu oamenii despre singurul Dumnezeu Adevărat.

N-o cunoştea nimeni în Sahibgunj. O femeie locuind singura – era ceva foarte ciudat. Ştia că trebuie să aibă multă grijă, pentru ca oamenii să nu creadă că e o femeie stricată. îi privea pe copii cum se joacă în curte şi îi veni o idee. Va începe cu copiii! Tuturor copiilor le plac poveştile. A ieşit afară şi a vorbit cu ei şi apoi le-a povestit istorioare din Biblie.

Ei nu le mai auziseră niciodată înainte şi le ascultau cu atenţie.

După câteva zile i-a întrebat: „V-ar place să vă învăţ să scrieţi şi să citiţi?"

Ei au fost încântaţi. La fel erau şi mamele lor. „E o femeie sfântă", îşi spuneau una alteia. „Hai să-i gătim noi mâncare de fiecare zi. Ea e prea ocupată pentru a mai găti dacă se ocupă de copiii noştri".

În fiecare zi ţinea ore cu copiii şi în fiecare zi avea mâncare gustoasă. îşi amintea ce citise în Vechiul Testament despre profetul Ilie. Dumnezeu îl trimise într-un loc străin şi îi spuse: Le-am spus corbilor să te hrănească". În fiecare dimineaţă şi în fiecare seară păsările veneau şi îi lăsau mâncare lui Ilie. Apoi Dumnc/eu l-a trimis într-un alt loc şi i-a spus: „Am pregătit acolo o femeie văduvă să te

hrănească". Ilie l-a ascultat pe Dumnezeu şi s-a dus acolo. Nu avea bani şi în zona aceea nu prea erau alimente. A întâlnit o văduvă care avea puţină mâncare, dar a împărţit-o cu Ilie. Deşi avea doar puţine" alimente, au fost de ajuns pentru a hrăni timp de mai multe luni femeia, fiul ei şi pe Ilie. Dumnezeu a făcut ca puţinul acela să le ajungă la toţi.

„Dumnezeu le-a spus acestor femei să mă hrănească, aşa cum le-a spus corbilor şi văduvei să-l hrănească pe Ilie", şi-a spus Probha. S-a simţit încurajată şi a început să le viziteze pe femei, să le spună despre Dumnezeul cel Adevărat. De asemenea le-a ajutat când au fost bolnave. S-a rugat pentru ele şi câteodată le-a dat medicamente. A devenit astfel cunoscută în Sahibgunj ca medic.

Erau momente când dorea să fie singură, departe de curţile şi bazarele aglomerate. Mergea în munţi să se roage. Acolo i-a întâlnit pe unii din oamenii de la munte.

Le-a predicat şi lor şi într-o zi câţiva dintre ei au venit s-o vadă. Aveau cu ei o tânără.

„Are un demon în ea", i-au spus lui Probha. „Poţi să i-l scoţi afară?" Şi i-au întins un băţ gros.

„Pentru ce e băţul?", a întrebat Probha.

„Să-l baţi pe demon ca să iasă afară", au răspuns ei.

„Nu, nu voi bate fata", a spus Probha. „Mă voi ruga lui Dumnezeu şi El va scoate demonul". În curând fata a fost sănătoasă, a mâncat, a băut, a zâmbit, a vorbit la fel ca toţi ceilalţi. Demonul ieşise din ea.

Conducătorul satului a vrut să afle cum a făcut Probha aceasta. S-a prefăcut că are un demon şi le-a spus la doi oameni din sat să-l ducă la Probha. Ei l-au adus şi l-au aşezat jos înaintea Probhei.

„Te rog scoate demonul din el", au zis ei. Şeful scotea sunete ciudate şi avea o privire sălbatică.

Probha nu era proastă. Şi-a dat seama că voiau s-o înşele. Dumnezeu i-a dat înţelepciune pentru a şti ce să facă. Ea le-a spus: „Aduceţi-mi băţul – băţul pe care mi-aţi spus să-l folosesc pentru a scoate afară demonul din fată".

Bărbaţii au început să se îngrijoreze. „Nu poţi să-l baţi", au zis ei. „El e şeful! Cu fata era altceva – ea nu era decât o fată. Nu poţi să-l baţi

pe şef. Te rog să scoţi demonul într-un alt mod".

„Nu contează dacă e sau nu şeful" a răspuns Probha. „Are un demon foarte rău în el şi are nevoie de bătaie". A ieşit afară şi s-a întors cu o vergea de fier în mână.

Probha nu era nici proastă, nici slabă. Era o femeie înaltă şi puternică. Când au văzut-o cu vergeaua de fier în mână, s-au întors şi au luat-o la fugă cât au putut de repede. Şi şeful era în fruntea lor!

Într-o zi una din femeile din Bihari a venit şi i-a spus:

„Trebuie să ai o casă. În primul rând ai nevoie de o bucată de pământ. Poftim nişte bani pentru a-ţi cumpăra pământul".

Probha s-a uitat la banii pe care-i adusese femeia şi-şi dădu seama că nu erau destui decât pentru a cumpăra un sac de orez.

Darul femeii era foarte mic, dar pentru Probha era toarte însemnat. Şi-a amintit de timpul în care Domnul Iisus se uita la oameni cum îşi depun oferta în templu. Unii dintre cei Ioane bogaţi dădeau o mulţime de bani, dar o văduvă săracă a venit şi a dat doar doi bănuţi. Iisus a spus: „Ea a dat mai mult decât oricare dintre ei. Ea a dat tot ce a avut".

Probha a pus banii pe care i-a dat femeia din Bihari într-o cutie şi s-a rugat. În curând a primit un alt dar. Era de o sută de ori mai mare ca primul şi Probha a înţeles că era planul lui Dumnezeu ca ea să aibă o casă în Sahibgunj. A primit apoi şi mai mulţi bani, şi-a cumpărat o bucată de pământ, apoi a construit o casă. Probha avea acum propria ei casă. A numit-o *Dipţi*, ceea ce înseamnă Lumină.

În acea vreme mulţi cunoşteau despre lucrul pe care ea îl făcea. Au venit şi alţi creştini s-o ajute la şcoala pe care o deschisese. Apoi a deschis un orfelinat pentru copiii cărora le muriseră părinţii. Cele mai multe ajutoare ale ei erau indienii, dar era una, o tânără englezoaică ce a devenit apoi cea mai apropiată prietenă a ei. Prin ea au auzit mulţi din Anglia despre *Dipţi* şi au trimis daruri pentru lucrare.

În 1943 Probha a murit. În India au avut loc schimbări. Din ce în ce mai puţini bani se îndreptau spre *Dipţi* din Anglia. Dar *Dipţi* a continuat. Şcoala pe care Probha a început-o spunând povestiri copiilor din curte a continuat. Orfelinatul e casa a două sute de copii. Iar oamenii pleacă din sat şi merg în alte comune pentru a predica

despre Singurul Dumnezeu Adevărat. Şi toate acestea s-au întâmplat pentru că o fală indiancă a ales să se supună chemării lui Dumnezeu şi să părăsească totul pentru a-l urma pe Christos.

Gyani – fata care a fugit

Când Gyani era mică, oamenii îi spuneau că fusese foarte rea. Pentru că a fost rea, mama sa murise. Aşa-i spunea bunica ei. Şi toţi ceilalţi îi spuneau asta. Nimeni nu-i spunea ce rele făcuse ea, pentru că nimeni nu ştia. Nici ea nu ştia. Ei ziceau: „Tu ai făcut lucruri rele în viaţa ta trecută, de aceea acum trebuie să suferi în viaţa asta prezentă. A nu avea mamă e o parte din suferinţă".

„Cine am fost eu în viaţa trecută?" şi-a întrebat Gyani bunica.

„Nu ştiu" a răspuns bunica sa. „Poate ai fost bărbat. E mult mai bine să fii bărbat decât femeie. Şi dacă mai faci multe lucruri rele acum, poate vei fi animal data următoare când Io vei naşte. Asta ar fi chiar mai rău decât a fi femeie. Aşa că ia aminte!"

Bunica lui Gyani nu voia să fie lipsită de suflet. Gyani era singura ei nepoată şi o iubea. îi spusese doar ceea ce credea ea şi ce credeau ceilalţi din, sat.

„Ne naştem, trăim şi murim, apoi luăm totul de la capăt. Suntem pe roata vieţii. Mergem înainte născându-ne, trăind şi murind. Dacă facem binele într-una din vieţi, lucrurile vor fi mai uşoare pentru noi în viaţa următoare în care ne vom naşte. Dacă nu va fi mai rău, şi poate ne vom naşte cal sau maimuţă sau alt animal. Modul de a avea o viaţă mai bună e de a câştiga merite".

Bunica lui Gyani îi explica deci că singurul mod de a câştiga merite e să te rogi mereu şi mereu. A te ruga aceleaşi rugăciuni din nou şi din nou câştiga merite. Un alt mod de a câştiga merite era să te speli în apă sfinţită. Şi un altul era să vizitezi temple şi locuri sfinte.

Un mod de a câştiga foarte multe merite era să devii om sfânt. Un sfânt îşi părăsea casa şi familia şi trăia singur. Nu avea nici bani, nici casă. Era o viaţă grea, aşa că nu mulţi puteau deveni sfinţi. Ei decideau atunci să câştige merite mai încet.

Bunica lui Gyani voia să câştige merite. îmbătrânea şi credea că se apropie de sfârşitul vieţii ei prezente. Voia ca viaţa următoare să fie mai bună. A decis să meargă în pelerinaj. Asta însemna să viziteze un

loc sfânt. „Dacă merg într-un pelerinaj lung, voi câştiga o mulţime de merite”, i-a spus lui Gyani.

Aşa că bunica lui Gyani a început pelerinajul. În acest timp împlinise şaptesprezece ani şi a mers şi ea în pelerinaj. Nu călătoreau singure. Mai erau încă alţi cincizeci de oameni cu ele. Cărau pături şi legături, precum şi cratiţe şi oale pentru a găti. Călătoriile erau uşoare pentru ei în Nepal. Era pământul lor şi ştiau ce aveau de făcut. Găteau propriile alimente şi adesea dormeau pe pământ.

Întâi au mers de-a lungul potecilor de munte. Apoi au ajuns la şosele şi au călătorit cu autobuzele. În India au mers cu trenurile. Gyani nu mai fusese cu trenul şi i se părea foarte ciudat. Trenurile erau călduroase şi zgomotoase. După câteva zile se cam săturase de ele.

Pelerinii au vizitat mai multe locuri sfinte şi au început să fie foarte obosiţi, dar au continuat călătoria. S-au dus la Bombay, apoi la Madres, apoi Calcutta. În urmă au ajuns la Benares. Apoi au văzut Râul Ganye şi s-au scăldat în apa lui sfântă. Pelerinajul lor era gata şi câştigaseră o mulţime de merite. Fuseseră departe decasă aproape un an şi acum era timpul să se întoarcă în Nepal.

Dar Gyani nu voia să se întoarcă. Dorea să facă ceva deosebit, pentru a câştiga şi mai multe merite. Nimeni nu ştia la ce se gândeşte, până într-o noapte, când i-a spus unei alte fete. Erau întinse una lângă alta şi Gyani a şoptit: „Am hotărât să mă fac o sfântă!”

Fata a râs de ea. „Să fii o sfântă? Cum? Unde vei merge?”

„Voi merge înapoi la unul din locurile pe care le-am vizitat”, a spus Gyani. Se gândea la un loc de pe marginea mării care-i plăcuse, lângă Calcutfa. Se gândea că acolo ar putea trăi mai uşor viaţa grea de sfântă decât în altă parte.

„Oh, nu fii proastă!”, a spus cealaltă fată. „E timpul să adormim”. S-a întors pe partea cealaltă şi şi-a închis ochii. Nu mai voia să discute.

Gyani a rămas trează, gândindu-se. Deodată s-a decis.

„Trebuie să plec acum”, s-a gândit ea. S-a sculat foarte încet, şi-a împachetat hainele într-o legătură, şi-a pus şalul pe umeri şi a plecat. Nimeni n-o auzise ieşind. Nimeni n-o văzuse grăbindu-se pe strada întunecoasă spre gară. Nimeni nu cunoştea pericolul spre care alerga. O oră mai târziu se afla în trenul spre Calcutta, singură.

Viaţa e plină de momente de decizie. Alegem să mâncăm sau să nu mâncăm. Alegem să citim o carte sau să mergem să ne plimbăm. Multe din alegeri nu sunt importante. Lucrurile se desfăşoară ca de obicei. Deciziile sunt foarte importante. Ne schimbă vieţile.

Când Gyani a ales să fugă, i s-a schimbat viaţa. Foarte curând dorea să nu fi făcut această alegere. Stând în trenul ce mergea spre Calcutta a început să-i fie teamă.

„Sunt singură!", s-a gândit ea. „Merg spre un oraş mare în care nu cunosc pe nimeni. Oh, trebuie să mă opresc!" Dar nu se putea opri. Trenul se grăbea înainte cu zgomot, ducând-o tot mai departe de bunica ei şi de toţi ceilalţi pe care îi cunoştea. „Oh, aş vrea ca trenul să se oprească!"

În final trenul s-a oprit la Patna şi Gyani s-a dat jos foarte repede. Era bucuroasă să nu mai fie dusă spre Calcutta. Voia un timp de gândire pentru a decide se să facă. Voia să meargă înapoi, dar îi era frică. Ştia că-bunica ei şi ceilalţi din pelerinaj ar fi foarte supăraţi pe ea. Ce putea să facă?

Era foarte devreme dimineaţa şi încă întuneric. Câţiva oameni dormeau pe peron, înveliţi în şalurile şi păturile lor. Gyani s-a îndreptat încet spre ei şi a văzut un bărbat venind spre ea. Era portarul şi când s-a uitat la el a descoperit cu bucurie că nu era indian, ci nepalez – din aceeaşi ţară cu ea.

„Unde mergi?", a întrebat el.

„La Calcutta". Nu ştia ce altceva să spună.

„Trenul spre Calcutta tocmai a plecat. Nu poţi rămâne pe peron toată ziua. Vino la mine acasă şi deseară te voi aduce înapoi la timp pentru a prinde trenul".

Omul era prietenos, vorbea limba ei şi ea era bucuroasă că nu mai era singură.

„Poţi sta toată ziua cu soţia mea", a spus el, şi a condus-o într-o curte din spatele unui bazar.

„Voi veni înapoi diseară şi te voi duce la gară". Dar n-a venit până seara târziu – prea târziu pentru a mai prinde trenul spre Calcutta.

„Am avut mult de lucru şi nu am putut pleca mai devreme", a

spus el. „Mane seară nu va trebui să lucrez şi te voi duce atunci". Gyani a dormit destul de împăcată în acea noapte. Se simţea în siguranţă în familia aceasta nepaleză şi era bucuroasă să mai petreacă o zi cu ei. Nu ştia că era în pericol.

Dimineaţa următoare a ieşit în curte şi o femeie s-a apropiat de ea. Nu s-a uitat la Gyani, ci doar a şoptit: „Trebuie să pleci de aici. Nu te duce cu acest om – vrea să te vândă!"

„Să mă vândă!"

„Da. Trebuie să pleci repede. Nu spune nimănui că te-am avertizat…" şi s-a îndepărtat.

Într-o clipă totul se terminase pentru Gyani. Portarul nu-i era prieten, ci duşman. Avea de gând s-o vândă. Ce-ar fi putut ea face? Era singură într-un oraş străin din India şi nu avea pe nimeni să o ajute. Dacă fugea acum din curte, unde s-ar fi putut duce? Nu fusese niciodată atât de speriată. Oh, de ce părăsise grupul de pelerinaj?

S-a spus că Dumnezeu are slujitori peste tot. Cu sigu-62

ranţă avea şi în Patna. Kamala era unul dintre ei.

Kamala era nepaleză, căsătorită cu un bărbat care făcea corturi pentru armată. Cineva i-a spus: „În curtea portarului e o fată din Nepal. El are de gând s-o vândă. Ea e tânără şi singură…"

Vestea a şocal-o pe Kamala. îl ştia pe portar. Era un om rău peste măsură şi oamenii se temeau de el. Kamala nu voia să-l supere, dar ştia că trebuie să încerce s-o salveze pe fata nepale/ă. Şi ştia că trebuie s-o facă repede. A aşteptat până când portarul a plecat la gară, apoi s-a dus să o găsească pe Gyani.

„Nu trebuie să mai rămâi aici. Te va vinde. E foarte greu să fugi de acest om, eu te voi ajuta. Vino cu mine". Gyani nu ştia ce altceva ar fi putut să facă aşa că s-a dus cu ea. Au mers împreună pe străzi până spre locul unde oamenii făceau corturi pentru armată. „Vei fi în siguranţă dacă stai aici", a spus Kamala. „Dar nu ieşi afară. Bărbatul te va căuta. Dacă te ia din nou, nu te va mai lăsa să pleci până nu te va vinde".

Gyani a stat cu cei care făceau corturi câteva săptămâni. Era în siguranţă, dar tristă. Plângea adesea. Voia să fie acasă în Nepal. Kamala încerca să o mângâie şi-i vorbea uneori despre Dumnezeul în care se

încredea ca „Îl cheamă Iisus. El te va ajuta dacă te încrez. i în El", Gyani nu înţelegea, dar I-a ţinut minte numele. Era prima dată când auzea despre El.

Într-o zi Kamala i-a spus: „Gyani, te poţi duce să lucrezi într-un spital mare. E departe de aici, dar îţi voi spune cum să ajungi acolo. Prima dată trebuie să mergi într-o trăsură trasă de un om până la staţia de autobuz. Apoi trebuie să urci în autobu/ul care merge la spital. Când ajungi acolo, întreabă de dr. Gupla, şi spune-i că te-a trimis Kamala". I-a dat Gyaniei banii necesari pentru călătorie şi şi-au luat rămas bun.

Gyani n-a mai văzut-o niciodată, dar n-a putut s-o uite vreodată. Kamala era una dintre persoanele cele mai importante din viaţa lui Gyani.

Când a ajuns la spital, Gyani s-a întâlnit cu doctoriţa 63

(lupta. Aceasta era o femeie amabilă din India, care ştia totul despre ea". Kamala mi-a spus totul despre line", a spus ea. „Vei fi în siguranţă aici, şi-ţi vom da de lucru". Gyanei i-a plăcut spitalul. Erau grădini şi bungalouri, înconjurate de un zid înalt. Dar necazurile ei nu se sfârşiseră. Portarul o mai căuta încă. A aliat unde era şi într-o zi a apărut l-a uşa spitalului împreună cu un grup de prieteni.

„Am venit s-o luăm acasă pe Gyani", a spus el. „Ea e rudă cu mine".

„Oh, nu, nu sunt rudă cu el! M-a găsit în staţia de tren din Plana. Nu l-am văzut niciodată înainte. Vă rog să nu mă trimiteţi cu el".

Personalul spitalului nu ştia dacă Câyani spunea sau nu adevărul. Nu ştia dacă portarul era într-adevăr rudă cu ea sau nu. Dar au văzut cât era de speriată Câyani şi nu l-ar fi lăsat să o ia. Timp de şase luni, la poarta spitalului a stat un poliţist ce nu-i mai dădea voie portarului să intre înăuntru. După un timp a încetat să mai vină, dar Gyani nu a avut curajul să treacă dincolo de zidurile spitalului decât după doi ani.

În acel timp a lucrat la bucătărie. Într-o ţară caldă şi într-o bucătărie caldă a învăţat multe despre arta culinară. A învăţat şi alte lucruri. A învăţat să scrie şi să citească. Şi a aflat despre Dumnezeul Kamalei, numit Iisus. Iată ce i-a spus:

Iisus e fiul Dumnezeului celui Viu. El a venit din ceruri pe pământ şi s-a născut ca un copil. A crescut, apoi a devenit bărbat. A trăit treizeci şi trei de ani şi a făcut multe lucruri minunate. A făcut orbii să vadă, surzii să audă, şchiopii să umble. A vindecat oamenii de tot felul de boli şi le-a vorbit despre Dumnezeu. Le-a spus că Dumnezeu îi iubeşte.

Mulţi îl ascultau. Unii L-au crezut şi L-au urmat. Dar alţii îl urau.

Aceştia din urmă au devenit duşmanii Lui. L-au omorât. El a murit şi a fost îngropat. Duşmanii Lui au crezut că acesta-l va fi sfârşitul. Dar greşeau.

La trei zile după ce a fost omorât, a înviat. A ieşit afară din mormânt. Prietenii L-au văzut şi L-au atins. El le-a vorbit. Murise, dar era viu din nou şi nu va mai muri niciodată.

„Mă întorc în Ceruri", Le-a spus El. „Dar voi trimite Duhul Meu pentru a fi cu voi şi într-o zi mă voi întoarce". Prietenii Lui L-au văzut înălţându-se la cer. Apoi şi-a trimis Duhul pentru a locui în ei şi ei au fost foarte fericiţi.

Au spus tuturor despre Iisus. „Căiţi-vă pentru lucrurile rele pe care le-aţi făcut şi încetaţi a le mai face", spuneau ei. „Iisus vă va ierta şi vă va duce în Ceruri când muriţi".

Toţi doctorii din spital spuneau că Iisus îi iartă pe oameni pentru laptele lor rele, dacă ei îi cer Lui să o facă. Nu spuneau nimic despre a câştiga merite.

În fiecare săptămână Gyani mergea la o adunare creştină, îi plăceau întâlnirile. Se cânta mult şi adesea erau acolo poze la care le puteai uita. Acestea o ajutau să înţeleagă ce-i spuneau oamenii despre Iisus.

Într-o zi a văzut o imagine în care un om îmbrăcat într-l) robă lungă stătea în afara unei uşi ce era închisă. Bătea în uşă. În partea de jos a tabloului a citit cuvintele: „Iată, Eu stau la uşă şi bat. Dacă aude cineva glasul Meu şi deschide, voi intra la el…"

Gyani s-a uitat la tablou, a citit cuvintele şi a înţeles ce înseamnă. Iisus stătea la uşa inimii ei. Uşa era închisă şi El bătea în uşă. El dorea să intre în inima ei, dacă ea-l deschidea.

Gyani a stat şi S-a uitat la tablou în tăcere. Ştia că Duhul lui Iisus

îi vorbea şi trebuia să ia o decizie. Cu aproape trei ani în urmă se hotărâse să devină o sfântă şi să câştige o mulţime de merite.

Fugise afară în noaptea neagră, şi ce pericole avusese de întâmpinat!

Acum era altfel. Iisus însuşi dorea să vină în viaţa ei şi să fie cu ea pentru totdeauna.

Pentru a doua oară Gyani trebuia să ia o deczie. A plecat capul, a închis ochii şi s-a rugat în tăcere. „Doamne Iisuse, vino în inima mea…" Şi Duhul lui Iisus a venit. Nu putea explica ce se întâmplase. Tot ce ştia era că s-a simţit liniştită şi fericită şi că era eliberată de „roata vieţii".

„Noi suntem pe roata vieţii. Ne naştem, trăim şi murim. Apoi o luăm de la capăt – ne naştem, trăim, murim, ne naştem, trăim, murim – din nou şi din nou". Asta credeau oamenii care mergeau în pelerinaj şi acum că ştia că nu era adevărat. Ne naştem o singură dală în viaţă. Apoi murim. Dar Iisus a venit să ne dea pace şi fericire şi viaţă care va dura veşnic.

(jyani n-a mai încercat niciodată să câştige merite. Ştia că şi dacă ar încerca în fiecare zi o mie de ani, tot n-ar putea obţine viaţa veşnică. N-o putea obţine prin fapte sau prin rugăciuni sau prin post. Nu putea face nimic pentru a o obţine. Dar acum o avea. Ştia că o avea – pentru că Iisus i-o dăduse.

Lucrurile se desfăşurau normal la spital, dar Gyani era schimbată. Toate temerile îi dispăruseră. Dumnezeu o iubea şi era cu ea şi asta conta. Era fericită şi liberă şi se bucura de munca ei. A încetat să mai dorească să se întoarcă în Nepal.

Într-o zi doctoriţa Gupta a întrebat-o dacă ar vrea să înveţe să devină asistentă. Gyani a fost emoţionată. A spus că ar vrea foarte mult. Voia să fie capabilă să ajute oamenii când erau bolnavi şi aveau dureri.

A muncii din greu, şi-a trecut examenele şi a ajuns o soră foarte bună. Era foarte fericită să lucreze într-un spital creştin din India şi dorea să-şi petreacă tot restul vieţii acolo. Exista totuşi un motiv de nelinişte când se gândea la Nepal. Nu pentru că *ar fi* vrut să se întoarcă acolo, ci pentru că oamenii din Nepal nu ştiau nimic despre Iisus. Gyani se întreba uneori dacă n-ar trebui să meargă şi să le spună şi lor despre El.

Între timp se întâmplau lucruri ciudate în Nepal. Oamenii se întorceau împotriva stăpânilor lor. Voiau să-i izgonească. Stăpânitorii păstraseră lucrurile pentru ei înşişi şi refuzaseră să permită şi altor oameni să vină în Nepal. Acum lucrurile erau altfel. Conducătorii îşi pierduseră puterea de a mai ţine oamenii în exil. Nu mai era aşa dificil să treci graniţa şi un mic grup de doclori şi surori creştine s-au dus în Nepal pentru a deschide un spital, l-au cerut lui Gyani să vină cu ei.

Gyani şi-a dat seama că Dumnezeu era Cel care o chema înapoi în ţara sa. El avusese grijă de ea, o salvase de a fi vândută ca sclavă, îi dăduse pace şi bucurie prin credinţa în Iisus. Acum o trimitea înapoi în Nepal pentru a le vorbi şi altora despre El.

Aşa Gyani s-a întors în ţara ei de baştină şi la propriul ei popor – nu ca o „sfântă", ci ca o slujitoare a lui Iisus Christos.

John Sung – o flacără pentru Christos

Cei care lucrau pe marele vapor P & O aveau o problemă. Vaporul trebuia să ridice ancora în câteva ore şi majoritatea pasagerilor aveau doi sau trei prieteni care veniseră să-şi ia rămas bun de la ei. Problema celor care lucrau pe vapor era că unul dintre pasageri avea mai mult de o mie de însoţitori. O mie de oameni, majoritatea chinezi veniseră să spună „la revedere" unui singur om!

Funcţionarii nu mai avuseră niciodată o asemenea problemă. Ceva trebuia făcut şi asta repede. Au făcut ce-au ştiut ei mai bine. I-au făcut pe toţi să stea în linie şi le-a spus să urce pe una din pasarele pe punte. Acolo stătea omul pe care toţi voiau să-l vadă. Era chinez, purta un halat lung de lână, care nu arăta prea elegant. Strângea mâinile sau dădea din cap spre fiecare persoană ce trecea pe lângă ei. Apoi unul câte unul coborau, pe o altă pasarelă. Toţi păreau satisfăcuţi şi vaporul a plecat la timp. Ceilalţi pasageri se întrebau cine era acea persoană atât de importantă.

Acelaşi lucru s-a întâmplat şi în alte locuri. Era foarte dificil pentru cei de pe vas, în special pentru poliţie. Omul râu comisese nicio crimă, nici nu încălcase legea. Problema erau mulţimile de chinezi care umpleau străzile pentru a-l vedea şi a-l auzi, blocând astfel traficul. Poliţia era foarte bucuroasă când omul pleca.

Se numea John Sung. Era cel mai vestit predicator chinez din

Orientul îndepărtat. A murit la patruzeci şi doi de ani, dar lumea îşi aminteşte încă de el chiar după cincizeci de ani. Iată povestea vieţii lui.

Pastorul Sung trăia în Fukien, China şi avea zece copii. John era al şaptelea şi cel mai isteţ dintre ei. Dar şi cel mai greu de stăpânit. Dacă nu i se dădea voie să facă ce voia, se supăra toarte curând. Când nu asculta ce i se spunea, tatăl său lua o nuia şi îl bătea. Voia ca John să înveţe să se supună. îl bătea până începea să-l doară.

John credea că tatălui său nu-i pasă dacă-l doare, dar într-o zi a văzut ceva care l-a surprins. Tatăl său îl bătuse, apoi aruncase nuiaua şi se aşezase la biroul său. Şi-a luat capul în mâini şi John a văzut că plângea.

„Dragostea lui Dumnezeu e ca cea a unui tată", i-a spus lui John şi lacrimile i se rostogoleau pe obraji. „Trebuie să te învăţ cum să te supui..." John ştia acum că îl durea şi pe tatăl său faptul că trebuia să-l bată. „Dragostea lui Dumnezeu e ca cea a unui tată". John n-a putut uita asta niciodată.

Când a avut nouă ani a auzit pe cineva predicând despre Iisus în (irădina Ghelsimani. Iisus ştia că urma să fie pironit de mâini şi de picioare pe cruce. Ştia că va muri în chinuri cumplite. Dar nu a încercai să scape. Prietenii Lui au fugit, dar El nu. Era doritor să sufere pentru a se supune Tatălui Său şi pentru a-i salva pe ceilalţi.

John a început să plângă când l-a auzit pe predicator vorbind despre cum s-a rugat Iisus în Grădina (înetsimani. Iisus s-a rugat să împlinească ce voia Dumnezeu şi nu ce voia El. Nu a vi ut să-şi facă Voia Lui.

John n-a uitat nici aceasta niciodată.

John a fost foarte bun la şcoală. Era totdeauna primul din clasa lui. A vrut să-şi continue studiile şi s-a rugat lui Dumnezeu să-l ajute să poată merge la o universitate în America. Nu avea bani, dar un prieten din Peking l-a ajutat. S-a dus la universitate în America şi, la fel ca ceilalţi studenţi, trebuia să-şi cumpere mâncarea. A lucrat în bucătării şi grădini pentru a câştiga bani, dar în restul timpului a studiat din greu.

Astfel a ajuns primul din clasa sa în trei ani în loc de patru. A câştigat o medalie de aur, o cheie de aur şi ceva bani, şi în curând a

ajuns vestit. Fotografia i-a apărut în ziare în toată America. Era primul chinez care reuşea atât de bine într-o universitate. A primit o invitaţie pentru a merge în Germania şi o alta pentru a lucra ca om de ştiinţă în Peking. Drumul spre succes îi era astfel deschis.

„Ce să fac acum?", s-a întrebat el. Pe când se gândea la asta într-o noapte, şi-a amintit un verset din Biblie. L-a şocat foarte puternic.

„Ce i-ar folosi unui om să câştige întreaga lume dacă şi-ar pierde sufletul?" John şi-a adus aminte ce a învăţat în casa părintească. Toţi vom muri – şi după aceea Dumnezeu ne va judeca pentru ceea ce am făcut. Dacă îşi va urma propriul drum, ar putea ajunge un faimos om de ştiinţă, dar în final să-şi dea seama că şi-a pierdut sufletul. S-a gândit mult la aceasta în acea noapte.

Ziua următoare un prieten i-a spus: „Nu arăţi a om de ştiinţă. Pari mai mult un predicator".

John a tresărit. Se părea că Dumnezeu îi vorbea, întâi prin versetul din Biblic, apoi prin cuvintele prietenului.

„Nu un om de ştiinţă... un predicator". A decis să rămână în America pentru a studia teologia şi a deveni pastor.

Credea că merge pe drumul cel bun, dar nu era fericit. Nu avea bucurie. Studia teologia aşa cum se preda în universitate. Profesorii nu vorbeau prea mult despre credinţă, ci despre ştiinţă şi motivaţie. El nu citea Biblia. Citea cărţi despre Biblie şi ce gândeau oamenii despre ea.

„Sufletul meu era în pustie", scria el ani mai târziu. „Nu puteam dormi şi nu puteam mânca. Eram plin de o mare tristeţe". A fost cel mai greu timp al vieţii lui, dar care l-a condus spre a afla ceea ce avea într-adevăr nevoie.

Într-o seară s-a dus cu câţiva prieteni la o adunare la biserică. Când a ajuns acolo s-a enervat destul de tare. Cea care vorbea era o fată de şcoală de cincisprezece ani! Nu se aştepta la asta. Dar când a auzit-o vorbind a rămas surprins. Ea ştia despre ce vorbea. *Ştia*.

„Păcatele noastre vor fi iertate prin credinţa în Iisus Cristos" a spus ea. „El ne dă o nouă viaţă, veşnică, celor care ne încredem în El". Ea vorbea simplu şi clar. N-a spus nimic nou. A spus doar ce era în Biblie şi cum s-a dovedit a fi adevărat.

Toţi ascultau cu atenţie, inclusiv John Sung.

„Fata *ştie*”, se gândea el. „Ea ştie ceva ce eu nu ştiu. Ea arc o putere pe care eu nu o am. E viaţa despre care tocmai vorbeşte. O vreau şi eu!”

Când a ajuns înapoi la universitate a început să se roage singur. Voia să-L găsească pe Dumnezeu, să-L cunoască pe Dumnezeu aşa ca acea elevă. A început să citească vieţile creştinilor care au trăit cu mult timp în urmă, ca Augustin şi Francis de Assisi. Cu cât mai mult citea şi se ruga, cu atât mai mult devenea nefericit. Nu putea înţelege de.ee. „De ce nu-mi dă Dumnezeu pacea minţii şi puterea interioară pe care o doresc?”, se întreba el.

Într-o zi nefericirea i-a devenit mai mare decât putea suporta. A încercat să se roage, dar n-a putut. A început să se gândească la el şi la ce era el într-adevăr. Era mândru. Era egoist. Nu-L iubea pe Dumnezeu. Făcuse multe lucruri rele. Voia să facă voia lui. Era un păcătos şi nu se putea schimba. Ce ar fi putut face – cine l-ar putea ajuta?

Şi-a adus aminte că într-una din cutii avea Biblia. A scos-o şi a deschis-o la Evanghelia după Luca. A citit despre Iisus pe cruce. Auzise de multe ori înainte această istorie, dar nu se gândise mult la ea. De data aceasta a fost altfel. Auzise că Iisus a murit pentru păcatele fiecărui om din lume. Ale fiecăruia – deci Iisus a murit şi pentru păcatele lui John Sung. Şi lui John Sung nici nu i-a păsat!

A îngenuncheat lângă patul său câteva ore în acea noapte, plângând şi rugându-se. Mai era oare posibil să fie iertat? Ar putea Dumnezeu ierta pe cineva aşa de mândru, egoist şi împietrit ca el? Lacrimile i se rostogoleau pe obraji până spre miezul nopţii când, deodată s-a simţit de parcă o grea povară i-ar fi fost luată de pe suflet. Cuvintele au venit şi ele: „Fiule, păcatele îţi sunt iertate”, şi a fost umplut cu bucurie. Ştia că primise o viaţă nouă, acea viaţă care durează veşnic.

A sărit în picioare şi a fugit afară din cameră, cântând şi mulţumind lui Dumnezeu cu voce tare. Nu fusese niciodată mai fericit. A doua zi le-a spus studenţilor din universitate ce se întăm plase. Era schimbat, şi toţi ştiau asta.

„El vorbeşte despre Cristos toată ziua – nu vorbeşte despre

nimic altceva!”

„Se plimbă în sus şi în jos, rugându-se cu voce tare…”

„Vizitează pastori şi le spune că ar trebui să predice Evanghelia”.

Toţi cei din universitate vorbeau de John Sung. El făcea lucruri foarte ciudate, după cum spuneau ei. Nu citea nimic altceva decât Biblia, repetând pasaje din Scriptură iar şi iar. Unii au început să-l suspecteze că şi-a pierdut minţile. În final un doctor care l-a văzut i-a sugerat să se odihnească. A fost trimis într-un sanatoriu de boli mintale.

A stat acolo şase săptămâni, după care a început să se supere. Ţipa şi cerca să i se dea voie să plece. Doctorul era îngrijorat. „E mai rău”, a spus el. John a fost mutat într-o altă cameră, cu oameni care erau nebuni uneori. A hotărât că nu va mai sta acolo, aşa că într-o zi a ieşit de acolo şi a fugit.

Nu a ajuns departe. Fusese chemată poliţia. Au început să-l caute şi l-au găsit ascuns într-un câmp. I-au legat mâinile şi l-au dus înapoi la spitalul de nebuni. Se simţea ca cineva care fusese arestat pentru că a încălcat legea. Nu i se mai întâmplase aşa ceva până acum. Nu înţelegea. De ce nu-l ajuta Dumnezeu?

Dar Dumnezeu nu-l părăsise. Un verset din Biblie, Romani 8: 28 i-a venit în minte şi i-a adus mângâiere: „Toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce-L iubesc pe Dumnezeu. „*Toate* lucrurile – asta include şi a fi pus într-un sanatoriu de boli mintale. împreună cu cuvintele acestui verset a venit şi credinţa pentru a le crede. Apoi i-a venit gândul că e pus la încercare. Dacă ar putea-o îndura cu răbdare, se va sfârşi după ll3 de zile. Era o promisiune pe care se putea baza.

John a înţeles. Trebuia să înveţe să se supună. S-a liniştit pentru a-şi folosi timpul cât putea mai bine. A citit toată Biblia. A citit-o de la început la sfârşit de patruzeci de ori. Şi-a luat notiţe şi le-a înmagazinai în cărţi şi în mintea sa. „Aceasta e teologia reală”, a zis el. îl pregătea pentru lucrarea pe care Dumnezeu o avea pentru el.

După câteva luni de spitalizare i-a fost permis să plece, încercarea se terminase. Fuseseră exact 193 de zile în spital. Acum se putea reîntoarce în China. Şi-a împachetat lucrurile într-o ladă, s-a urcat la bordul unui vapor ce se îndrepta spre Shanghai şi a început

călătoria spre casă.

În călătoria din America spre China, străbătând Pacificul, John Sung a avut suficient timp să citească şi să se roage.

A citit iar şi iar cuvintele din evanghelii despre timpul în care cinci mii de oameni de pe un deal au fost flămânzi. Iisus le-a spus ucenicilor Lui să le dea ceva de mâncare. Ei au zis: „Nu avem nimic. Un băieţel de aici însă are cinci pâini şi doi peştişori. Asta-i tot. Dar ce contează la cinci mii de oameni?"

„Aduceţi-le la mine", a spus Iisus. A luat pâinile şi peştişorii în mâini, le-a rupt şi le-a dat ucenicilor spunând: „Daţi-le oamenilor".

Ucenicii au mers şi au dat mâncare tuturor oamenilor, şi iată că a fost de ajuns pentru fiecare. Iisus făcuse ca cinci pâinişoare şi doi peşti să se ajungă pentru hrana a cinci mii de oameni. Fusese o minune.

John a descoperit un înţeles adânc în acest miracol. Oamenii flămânzi erau ca aceia care n-aveau cu ce-şi hrăni sufletele. Ucenicii erau asemenea predicatorilor ce nu aveau nimic să le dea. Băieţelul n-avea decât cinci pâini şi doi peşti, dar când Iisus le-a luat au devenit suficientă hrană pentru fiecare.

John s-a gândit la un verset din Noul Testament, Romani 12: 1, care spune: „Daţi-vă trupurile voastre ca jertfă lui Dumnezeu…" Trupul are cinci degete la fiecare mână, la fiecare picior, cinci organe în interior şi cinci simţuri. Trupul poate vedea, auzi, atinge, gusta şi mirosi. Trupul are doi ochi, două urechi, două mâini, două picioare. Cinci şi două. Şi o gură.

John şi-a dat trupul, cu ce însemna el, lui Dumnezeu.

S-a gândit la succesele examenelor lui. În cufăr avea medalia, cheia, actele pentru a dovedi că-şi luase examenele. Erau foarte importante. Dacă le arăla oamenilor, ar fi devenit faimos în ţara sa. I s-ar fi oferit o slujbă importantă. Şi ar fi putut câştiga o mulţime de bani ca om de ştiinţă.

Dar el ştia la ce-l chemase Dumnezeu. „Predicator… nu om de ştiinţă". Acele diplome, medalia, cheia nu-i vor folosi ca pastor. Dacă le păstra ar putea fi un pericol pentru el. Ar fi tentat să le arate oamenilor. Ar putea să câştige bani şi să nu se mai supună lui

Dumnezeu, care-l chemase să fie pastor. Atâta timp cât avea aceste lucruri, tentaţia era prezentă aşteptând doar un moment de slăbiciune la el.

Exista o modalitate uşoară de a învinge tentaţia, şi el s-a hotărât s-o facă. A deschis cufărul, a scos medalia, cheia diplomele. A păstrat doar o diplomă pentru a i-o da tatălui său. Apoi a urcat pe punte şi a aruncat tot restul în mare. Şi astfel dovezile succesului erau pierdute.

Când a ajuns la Shanghai şi-a dat jos costumul american şi şi-a luat un chimono ieftin chinezesc, îndreptându-se spre oraşul lui. A câştigat ceva bani predând într-o şcoală locală, pentru ca unul din fraţii săi să poată merge la facultate. S-a rugat mult şi a început să predice.

Predica simplu, dar cu puterea dată de Duhul Sfânt. *Ştia* despre ce vorbea. Tinerii veneau în special şi-l ascultau cu curiozitate. Mulţi dintre ei au crezut în Iisus Christos şi s-au decis să-L servească pe El. John i-a ajutat. Veneau la studiile biblice şi el i-a învăţat cum să predice. Apoi i-a trimis prin sate să predice.

Pastori din alte părţi ale ţinutului Fukien au auzit de el şi i-au cerut să vină să predice şi în bisericile lor. Peste tot unde mergea oamenii îl ascultau cu ardoare. A fost invitat să meargă şi în alte părţi ale Chinei, şi s-a dus. Se ruga mult.

O dată, pe când călătorea cu un vaporaş de-a lungul, coastei Chinei, a avut un vis. Tatăl său murise recent şi John l-a văzut în vis. Stătea lângă ei" şi spunea: „Fiul meu, eu m-am dus în Ceruri. Tu mai ai şapte ani de lucrat. Lucrează din greu. pentru Domnul".

Încă şapte ani. Mai avea mult de lucru. Chinezi care plecaseră în străinătate, în Taiwan, Malaysia, Indonesia, Filipi-ne, auziseră despre el. L-au invitat să le predice şi lor. Majoritatea grupurilor de chinezi creştini care-l invitaseră erau destul de mici, dar el s-a dus şi a predicat. Oriunde mergea era ascultat cu atenţie. Mulţi îşi puneau credinţa în Iisus Cristos ca Domnul şi Salvatorul lor.

Numele lui John Sung a ajuns bine cunoscut chinezilor din întregul Orient îndepărtat.

Era cunoscut ca un om care se ruga mult şi cu înfocare.

Era cunoscut ca unul care evita tentaţiile. El îl avertiza pe tineri, spunându-le: „Aveţi grijă în privinţa banilor. Aveţi grijă cu privire la

femei. Aveţi grijă să urmaţi călăuzirea lui Dumnezeu”.

Dar era cel mai cunoscut ca unul ce predica prin puterea Duhului Sfânt. Mii de oameni care-l auzeau deveneau creştini.

Dar avea un defect ce-i speria pe oameni. Era cunoscut ca unul care se mânia repede. Uneori era aspru cu oamenii şi alteori refuza să le vorbească. Uneori ţipa la ei, făcându-i să se simtă foarte ruşinaţi. Nu-i păsa. Şase ani după visul său s-a îmbolnăvit şi a avut o operaţie. După aceea nu a mai fost destul de puternic pentru a mai predica des sau a călători departe. Lucrul său pentru Domnul s-a schimbat. În acel an a scris câteva imnuri şi prin multe scrisori a ajutat şi a călăuzit oameni în vieţile for de creştini. Apoi a devenit prea slab pentru a mai munci mult, şi adesea avea dureri. Învăţase multe în timpul ultimilor doi ani ai vieţii lui. Şi-a adus aminte cum prin mânia lui rănea oamenii. Şi-a dat seama că rănindu-i L-a rănit pe Domnul. A început să se simtă întristat că mânia lui a produs atâta rău.

Încetişor s-a schimbat. A devenit amabil şi gentil şi îi părea rău dacă spunea sau făcea lucruri la mânie. Prietenii an observat că avea mult mai multă răbdare şi că încerca să uşureze lucrurile pentru alţii. Devenea tot mai mult asemenea Stăpânului său, Domnul Iisus.

În final, a venit şi ziua în care i-a spus soţiei: „Domnul mi-a spus că voi muri foarte curând. Nu te teme. Domnul Iisus e la uşă. De ce să-ţi fie frică?”. În acea zi el a trecut prin uşa morţii, pentru a fi cu Domnul său pentru totdeauna.

Viaţa sa pe pământ fusese ca o flacără, o flacără care i-a înflăcărat pe mulţi alţii pentru Christos.

Imprimată la Timişoara 1993